

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



# Lord Syster

genaama  
Raffles

## DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1010

DE WEDREN OM HET GOUD.

fr. 1.50



Toen Merry Pig zich omwende keek hij recht in den glinsterenden loop van de groote revolver van Raffles.



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.  
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.  
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

# De wedren om het Goud.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## HOOFDSTUK I.

### RAFFLES MAAKT PLANNEN.

De stad Senati, aan de samenvloeiing van de Jukon en de Tanana, gelegen, twee der voornaamste rivieren van Alaska, bezit slechts een enkel ziekenhuis.

In Europa zou men ook waarschijnlijk den naam van stad niet geven aan deze verzameling van voor het meerendeel houten huizen, waarvan vele opgetrokken uit ruwe boomstammen, niet eens van de schors ontdaan, en ternauwernood vierkant behakt.

De straten zijn er zeer breed, zooals de meeste straten in Amerika en Canada, maar zij werden niet goed onderhouden — en van bestrating had men daarginds mogelijk wel eens hooren spreken, maar er nimmer zelf een proef mede genomen.

De rijweg bestond uit vastgestampte aarde, die des winters steeds met een laag glasharde sneeuw bedekt was, en des zomers vaak op een modderpoel geleek, als het maar even geregend had, of anders zoo stoffig was, dat men er voortdurend in een half doorschijnenden nevel scheen te loopen, opgejaagd door de

hoeven der paarden, die er in snellen galop doorjoegen.

Toch is Senati een van de voornaamste steden in dit woeste gedeelte van Alaska, met een levendigen handel in pelswaren, wapens, paarden, vee en graan.

De stad heeft een vaste bevolking van ongeveer twintigduizend zielen, maar op sommige tijden is de vlottende bevolking minstens even groot, en men heeft dan alle moeite ter wereld, die menigte te huisvesten.

Dat geschiedt steeds wanneer geruchten de ronde doen omtrent de ontdekking van goud, verder in het Noorden, in de vlakke tusschen de Jukon en de Tanana, of nog voorbij den machtigen stroom, het eerst genoemd, daar, waar ieder teeken van menschelijke beschaving reeds lang heeft opgehouden te bestaan, en waar de mensch bijna geheel alleen is met de woeste natuur, en de dieren — beren, wolven, otters, hermelijnen, vossen, wilde honden, steenarenden, sneeuwhoenders, en alle andere bewoners der poolstreken.



Meestal dook zulk een gerucht eensklaps op, en niemand zou kunnen zeggen, van waar het kwam.

In de meeste gevallen bleek het volkomen onjuist — maar steeds worden goudzoekers uit alle deelen van het land aangetrokken als de vlieg door de kaars, naar die streek waar goud gevonden heette te zijn.

De bitterste teleurstelling, de grootste ellende konden hen niet weerhouden, een volgenden keer opnieuw hun schamel boeltje te pakken om elders hun geluk te gaan beproeven, zoodra weer zulk een gerucht opdook.

Hoewel reeds in het begin van Maart, was het nog volop winter in deze streken, en de straten van Senati waren met een decimeter dikke laag sneeuw bedekt.

Het vroor zoo hard, dat zelfs het drukke verkeer die laag niet had kunnen aantasten.

Zij was vuil geworden, en dat was alles — maar voor het overige was zij zoo hard als glas.

Het ziekenhuis lag in de hoofdstraat, en het was een van de weinige gebouwen die althans voor een groot gedeelte uit steen waren opgetrokken.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen twee mannen — hier zouden zij zeker „Heeren” genoemd worden, langs het smalle pad naar de voordeur van dit gasthuis liepen.

Aan hun geheele uiterlijk was het te zien, dat zij niet in deze streek huis behoorden.

Zij droegen natuurlijk bont — want het was hevig koud.

Maar de snit van hun pelzen was onmiskenbaar Europeesch.

Hier vergenoegde men er zich in de meeste gevallen mede, de vellen van eenige vossen, schapen, of geiten aan elkander te naaien, er een paar buizen van de zelfde stof aan te bevestigen, die voor mouwen moesten doorgaan, en de zaak was in orde.

De twee mannen droegen echter goedsluitende, korte jachtpelzen, en goed vetlederen laarzen, tot ver boven de knie, die eveneens met bont gevoerd waren.

Hun hoofd was bedekt door een hooge muts van ottervel, voorzien van groote kleppen, die onder de kin konden worden vastgemaakt.

Hun handen staken in dikke wollen wanten, met schapenvacht gevoerd.

En die dikke kleeding kon hen nog maar ternauwernood tegen den invloed van het ruwe klimaat beschutten, want op dat vroege uur

van den dag was het vijf-en-dertig graden onder nul!

De oudste van de beide mannen was tevens de grootste.

Hij had een ernstig, scherp geteekend gelaat, waarin twee groote, grijze oogen schitterden.

Zijn metgezel was vrij wat jonger, en mocht zich verheugen in het bezit van een paar helder blauwe oogen, die zijn rond gelaat een tongensachtige uitdrukking gaven.

Van beide mannen wees echter de kaarsrechte, lenig gestalte op een leven van sport en beweging buitenshuis.

Men had hen in die straten onderzoekend en nieuwsgierig aangekeken, want dergelijke verschijningen waren zeldzaam in de streek van de Jukon!

En als men geweten had, wie die beide mannen waren, dan zou de belangstelling zeker nog aanzienlijk zijn toegenomen!

Want de oudste was niemand anders dan John Raffles, de gentleman-inbreker, reeds zoolang door de Londensche politie gezocht, tot dusverre zonder het minste resultaat, dat op eenige duurzaamheid aanspraak kon maken.

En zijn metgezel was zijn trouwe vriend Charles Brand, te Londen niet anders bekend dan als de ijverige secretaris van Zijne Lordschap William Aberdeen.

Hoe Raffles hier kwam?

Wel, hij had eenvoudig gehoor gegeven aan een zijner plotselinge grillen en ingevingen van het oogenblik!

De huizen van Londen begonnen hem te verpletteren, zooals hij zeide, hij wilde verandering van lucht en van handeling en niets leek hem daartoe geschikter dan een uitstapje naar deze barre streken, met hun vreeselijke koude in den winter, hun vaak schroeiende hitte in den zomer!

De winters was ellendig slap geweest dit jaar — welnu, dan ging hij streken opzoeken, waar hij er ten minste zeker van kon zijn, dat hij de attributen van dat jaargetijde, sneeuw, ijs, en koude zou vinden — meer misschien dan hem lief was!

Charles Brand had wel eenige bezwaren gemaakt, gewezen op den langen duur van de reis, maar Raffles had die tegenwerpingen dadelijk ontzenuwd — de twee vrienden, en de derde reisgezel, de trouwe chauffeur James Henderson, zouden niet met een gewone boot reizen, maar met een vliegtuig!

Zeker, de „Sperwer,” het door Raffles uitgedachte en geconstrueerde vliegtuig, dat



reeds verscheidene malen den overtocht had gewaagd, zou hen ook nu over den Oceaan voeren en dat met een snelheid, waarvan de stoutste uitvinders nog niet hadden durven droomen!

Want de elektrische vliegmaschine van den Grooten Onbekende kon den afstand in tien uren en nog minder afleggen, daar de gemiddelde uursnelheid niet minder dan 800 Kilometer bedroeg!

En zoo moest Charles zich wel schikken, al lokte hem het vooruitzicht op een verblijf in het barre Noorden maar half aan.

De overtocht was volkomen geslaagd, en de machine was ondergebracht in een der loodsen van Fort Reliance, op Canadeesch gebied, waar de vriendelijke Engelsche garnizoenscommandant zich welwillend met de bewaring belast had.

Per slede, te voet, op sneeuwschoenen, waren de drie mannen toen Alaska ingetrokken, zij hadden er gejaagd op den blauwvos en het hermelijn — en zij hadden er een zeer opwindend avontuur beleefd, als gevolg waarvan thans de trouwe Henderson met een vrij ernstige schouderwonde in het ziekenhuis lag waarheen zij thans hun schreden wendden!

Uit het vervolg zal blijken, waarin dat avontuur wel bestaan had. ....

Raffles en Charles waren nu binnen getreden, en werden ontvangen door een soort portier, een oudgediende met een reusachtige, grijze snor, waarvan de punten hem tot op de borst vielen.

Hij scheen de bezoekers reeds te kennen, want hij tikte slechts even aan zijn uniformpet, en liet hen de trap naar de eerste en eenige verdieping bestijgen.

Op het portaal troffen zij een verpleegster aan.

Zij stond stil en keek de twee mannen glimlachend aan.

„Hoe is het met onzen zieke, zuster?“ vroeg Raffles zacht.

„Hij gaat nog steeds goed vooruit, mijnheer!“ antwoordde de zuster. „De man is zoo kerngezond, dat de wonde zich sluit. Het is een kwestie van een dag of vijf — dan kan hij het gasthuis weder geheel hersteld verlaten!“

„Zooveel te beter!“ zeide Raffles met een vriendelijk hoofdknikje afscheid van de verpleegster nemend.

De twee mannen gingen verder, en hielden stil voor een wit gekalkte deur, een ongewone bijzonderheid te Senati.

Raffles draaide de knop om en zij traden binnen.

Op het heldere bed, dicht bij het raam, lag een man van geweldigen lichaamsbouw, hetgeen zelfs te zien was, zooals hij daar lag, met de voeten en het hoofd de schotten aan hoofd- en voeteneinde rakend.

Die man was James Henderson.

Hij scheen haastig iets weg te moffelen, toen de beide mannen zoo onverwachts binnen traden, en trok een pijnlijk verlegen gezicht.

„Mylord .... ik wist niet .... ik hoorde u in het geheel niet aankomen! Vergeef mij....!“

„Als je dat wel had gedaan, had je waarschijnlijk beter gelegenheid gevonden, de sigaret weg te stoppen, waarvan ik het gloeiende puntje onder je hoofdkussen zie uitgluren — op gevaar af, dat je het heele ziekenhuis in brand steekt,“ zeide Raffles hoofdschuddend, en op strengen toon.

Hij trad op het bed toe en trok de brandende sigaret onder het kussen uit waarop hij haar met zijn voet doofde, na haar op den houten vloer te hebben geworpen.

„Onverbeterlijk!“ mompelde hij. „Daar ligt een man, die zes dagen geleden een kogel in den schouder heeft gekregen — die nog eergisteren wondkoorts had, — en die man rookt sigaretten, ofschoon dat natuurlijk streng verboden is!“

Hij deed een paar stappen naar het bed, en vervolgde:

„Maar zul je dan nooit wijzer worden!“

„Ik ben er bang voor, Mylord!“ antwoordde de reus met zulk een boetvaardig gezicht, dat Charles zich snel moest omwenden, om niet in lachen uit te barsten, en de boetpredikatie van Raffles te schande te maken.

„Maar doe je je best wel om je te verbeteren?“ ging Raffles door.

„Ja zeker, Mylord!“ kwam Henderson haastig. „Werkelijk ik doe mijn best! Maar het schijnt niet te helpen! Nu met die sigaret .... ik had mij stellig voorgenomen, het voorschrift van den Dokter op te volgen, en geen tabak aan te raken — waartoe ik trouwens geen gelegenheid zou hebben gehad! Maar daar laat die domoor van een oppasser bij het verbedden een doosje sigaretten uit zijn zak glijden — hij scheen het zelf niet te zien, en ik wilde mij niet met zijn zaken bemoeien.“

„Dat was edel van je, James“ zeide Raffles ironisch.

„Hij ging heen, en daar lag het doosje, onbeheerd — en omdat ik bevreesd was, dat iemand er misschien op zou trappen ...“



„Wat! je wilt toch niet zeggen, dat je je bed bent uitgekomen?” riep nu Charles oprecht verschrikt uit.

„Ik moest wel, mijnheer Brand!” antwoordde de reus bedremmeld. „Anders had ik er niet bij gekund!”

„Natuurlijk! Natuurlijk!” viel Raffles hem sarcastisch in de rede. „Alles is zoo helder als glas! Mijnheer waagt zijn leven voor een doosje sigaretten! Hij verlaat zijn bed, alsof hem niets ter wereld mankeert!”

„Maar ik voel mij ook werkelijk heel goed, Mylord!” riep Henderson uit. „Ik zou wel zoo een wandeling willen maken!”

„Dan ben ik blij, dat hier geneesheeren zijn, die verstandiger zijn dan zeker iemand!” ging Raffles voort. „Ik zal opdracht geven, dat men zeer nauwkeurig op je let, mijnheer James! Met kleine, ongezeglijke kinderen moet men zijn voorzorgmaatregelen nemen!”

Hij trad op het bed toe, tilde het hoofdkussen een weinig op, stak er de hand onder en haalde er een doosje onder uit, waar nog een zestal sigaretten in zaten.

Hij liet het in zijn zak glijden, en hernam op strengen toon:

„Nu hoop ik in ernst, dat je dergelijke dwaasheden voortaan nalaat, James. Mijnheer Brand en ik zijn voornemens, de stad voor een week te verlaten, en ik ga niet gerust heen, als ik moet gelooven dat ik hier een baby in plaats van een man in de kracht van zijn leven achterlaat, die niet eens op zich zelf kan passen!”

Henderson kleurde onder deze bestraffende woorden, en boog berouwvol het hoofd.

Toen zeide hij:

„Ik beloof het u, Mylord, dat ik mij zal schikken naar de voorschriften.”

„Dat zal mij genoeg doen!! James! Over acht dagen ben je geheel hersteld, en dan komen wij je hier afhalen!”

„Mag ik vragen, Mylord, waarheen gij en mijnheer Brand u begeeft?” vroeg de reus.

„Wij keeren terug naar Meadow Hill, en vandaar gaan wij verder Noordwaarts — in de richting van de Jukon, en zoo mogelijk naar Pine Creek.”

Raffles keek Henderson even onderzoekend aan, en hernam:

„Je zult het doel van die reis wel begrijpen, James! Toen wij, ruim een week geleden, een gastvrij onthaal vonden in de eenzame hut van Jack Brunt, dicht bij den oever aan de Tanana, toen konden wij niet vermoeden, dat ons een avontuur zou wachten, waaraan wij gelukkig ontkomen zijn, en dat heel leelijk

voor ons had kunnen afloopen! Wij zijn te Meadow Hill, waarheen Jack ons vergezelde, in kennis gekomen met diens vriend Tom Hatters, eveneens een pelsjager, en die verloofd was met de dochter van den braven predikant Richard Barry, Jessie geheeten.”

„Geloof maar, dat ik dat alles niet zoo spoedig zal vergeten, Mylord!” riep Henderson uit.

„Welnu, dan kan ik voor het overige kort zijn — Jessie werd begeerd door een schurk, Mike Penalty geheeten — en daar diens eigen minnares hem hielp bij de ten uitvoerlegging van zijn lage plannen, konden hij en een viertal medeplichtigen het meisje ontvoeren, onder een voorwendsel, dat haar van huis lokte. Wij hebben Tom dadelijk onze hulp aangeboden, en het is ons mogen gelukken, den kleinen troep in te halen op een punt, niet ver van Pine Creek gelegen. Bij het daarop volgend gevecht ben je zwaar gewond door een van de bandieten, James, en Dolly, de minnares van Mike, slaagde er in, te ontkomen, en de vrienden van haar minnaar, door Tom eigenhandig gedood, te gaan halen, voor wij weder ons kamp op den top van heuvel konden opbreken. Van dat alles wist je nog niets, want je was bewusteloos.”

„Laat mij nu de rest maar verhalen, James!” viel Charles glimlachend in de rede, „want ik vermoed, dat hij geneigd is, over het vervolg een weinig al te vlug heen te loopen! Je wonde verergerde zienderoogen, en het was volstrekt noodig, je te vervoeren, daar wij geen voldoende geneesmiddelen bij ons hadden, om de opkomende wondkoorts te doen bedaren. Maar wij waren geheel en al door een vijftigtal bandieten ingesloten die ons eenvoudig wilden uithongeren! Toen heeft Mylord van de duisternis gebruik gemaakt, geheel alleen door de linie heen te breken, alleen vergezeld door zijn trouwen wolfhond, Fang, en hij is, zonder ergens op te houden, met een gehuurde slede, en versche honden door gereisd tot Fort Reliance, waar onze vliegmaschine was. Daarmede is hij terug gekeerd, en voor de oogen van de woedende bandieten, die te laat tot de bestorming van den heuvel overgingen, heeft hij ons allen van den heuvel weggehaald! En dat is de geschiedenis!”

„Kom, het had niets te beduiden!” mompelde Raffles zacht.

Henderson had zwijgend toegelisterd.

Hij greep nu eerbiedig de hand van zijn meester en zijn trouwe oogen glinsterden vochtig toen hij heesch fluisterde:

„Dus hebt gij mij voor de zooveelste maal



weder het leven gered, Mylord ! En als mijnheer Brand het niet verteld had, zou ik er misschien nooit iets van hebben vernomen !”

„Praat er niet meer over, James !” hernam Raffles. „Jij zoudt voor mij juist hetzelfde gedaan hebben, onder gelijke omstandigheden ! En moet ik je soms de keeren opsommen, dat jij mij het leven hebt gered ? Moet ik je herinneren aan de Hindoes, die mij in hun macht hadden gekregen, en in het gezelschap van een brilslang in een duister vertrek hadden opgesloten ? Of aan Professor Shydrift, die mij wilde roosteren, en aan wiens klauwen jij mij ontrukkt hebt ? Als wij dan volstrekt de rekening moeten opmaken — dan sta ik nog altijd bij je in de schuld !”

Hij wachtte even, en ging toen met veranderde stem voort :

„Natuurlijk laten wij het hier niet bij ! Ik heb met de heeren bandieten nog een rekening van een geheel andere soort te vereffenen ! En daarom vertrekken mijnheer Brand en ik nog heden !”

„Zonder mij, Mylord ?” riep de brave reus verontwaardigd uit.

„Ditmaal zonder jou, James !” antwoordde Raffles glimlachend. „Je bent nog niet genezen — en het is de moeite werkelijk niet waard, om daarop te wachten. Wij keeren over vijf dagen weder terug, en dan zul je wel genezen zijn. Daarop vertrekken wij onmiddellijk naar Engeland — tenminste als zich hier niets voordoet, dat ons vertrek vertraagt ! Ik heb den directeur verzocht, voor goede lectuur te zorgen, en je zooveel vrijheid te laten, als de voorschriften maar even toelaten !”

„Maar gij gaat u nomaals in gevaar begeven, Mylord !” hernam Henderson ongerust.

„Het heeft werkelijk niets om het lijf, stelde Raffles hem gerust. „Wij zullen ons ditmaal een weinig vermommen, zoodat Dolly, mochten wij haar bij toeval tegenkomen, ons niet zal herkennen. En — wat wij vervolgens te doen hebben, zal spoedig verricht zijn !”

Henderson begreep dat er niets aan te veranderen viel.

Hij greep nogmaals de hand van Raffles, drukte ze krachtig, en zeide zuchtend :

„Ik zal de uren tellen tot uwe terugkomst, Mylord — dat is alles !”

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

**worden verpakt bij vele  
internationale sigarettenmerken  
van uitsluitend hoge kwaliteit.**



## HOOFDSTUK II.

## NAAR MEADOW HILL — EN VERDEROP!

Een uur later hadden Raffles en Charles alles in het geheim voor hun onderneming gereed gemaakt.

Zij waren thans geen rijke Engelschen meer, die hier voor hun genoeg kwamen jagen, maar eenvoudige strikkenzetteren en pelsjagers, voorzien van een machtiging van het Gouvernement, om op een zeker gebied van Alaska een bepaald aantal vallen en klemmen uit te zetten.

Hun kostbare pelzen lagen veilig in de bewaarkamer van het Hotel waar zij hun intrek hadden genomen, — en die waren verruild tegen de grove jassen, met bont gevoerd, zooals de meeste jagers ze in deze streek droegen.

Een gordel, versierd met reepjes kariboeder, was om die jas heengegespt, en droeg de revolverholster, en den zak met patronen voor geweer en revolver.

Over den rug droegen zij hun sneeuwschoenen, die hun in staat zouden stellen, met groote snelheid over de harde sneeuw voort te glijden.

Zij hadden een nieuwe slede, en een achtstal sterke honden gekocht, en daarop waren de voorraden pemmican of gedroogd rendiervleesch, de blikjes melk, de gerstekoecken, de dekens, braadpannen en ketels gepakt.

Ook hun trekken hadden zij een grondige verandering laten ondergaan — thans omljstte een ruwe, dichte baard en knevel hun gelaat, dat diep gebruind was.

Wat Fang de trouwe hond betreft, ook hij had een merkwaardige verandering ondergaan daar Raffles vreesde, dat hij anders zeker zou worden herkend — met een kleurmiddel, dat niet zoo spoedig zou loslaten, en tegen water en zon bestand was had Raffles zijn vacht ingewreven, en Fang was van zilvergrijs gitzwart geworden.

De vraag is gewettigd, of de schrandere hond met deze verandering van kleur zelf wel bijzonder was ingenomen — maar het ging nu eenmaal niet anders, en na zich eenige malente hebben besnuffeld, scheen hij reeds er genoeg mede te nemen.

Daar Raffles er niet op gesteld was, dat

derden in zijn onderneming gemoeid werden, had hij er van afgezien, een gids te nemen — hij vertrouwde op zijn geheugen, op zijn voorreffelijk compas, en op zijn speurdersgaven. En Fang zou hem zeker wel een handje helpen, met zijn fijnen neus en zijn wolveninstinct.

En dus vertrokken de beide mannen dien dag alleen van Senati, en togen de wildernis in, die thans bedekt was met een dikke laag hardbevroren sneeuw.

Het was verrukkelijk schoon weder, en de zon tintte met haar gulden stralen het sneeuwdek en de golvende heuvelen, die zich aan den einder tegen den horizon afteekenden.

De twee mannen hadden de sneeuwschoenen onder hunne voeten bevestigd, en zoo konden zij de trekhonden gemakkelijk bijhouden, die in een korten draf voortsnelden.

Raffles had de vijf dagen van zijn gedwongen verblijf te Senati gebruikt, om zich door een ervaren hondenbestuurder te laten inwijden in de moeilijke kunst van het leiden van acht, tien, of twaalf honden.

Het had heel wat inspanning en geduld gekost — maar nu waren zijn kundigheden dan ook weder met een vermeerderd — alsof hij het jaren achtereen gedaan had, hield hij de sterke twistzieke dieren met een korten tik van de lange staak, of een eigenaardig keelgeluid in het goede spoor.

Hij had wel gemerkt, dat bijna alle jagers hier zeer ruw met hun honden omgingen, wat volgens hen noodzakelijk was, daar de dieren zeker dadelijk uit de band zouden springen, zoodra zij in hun eigenaar niet den meester erkenden.

De minste ongehoorzaamheid werd streng gestraft, door een paar slagen met de korte zweep van rendierhuid.

Maar Raffles sloeg de dieren nooit, en toch waren zij zoo volgzaam als lammeren, zooals Charles met verwondering opmerkte.

De acht honden liepen in het gareel, alsof zij twee aan twee op plankjes met wielen



waren bevestigd, zonder ooit een decimeter af te wijken, juist in den pas.

Zij waren dan ook voortreffelijk afgericht.

Om één uur hielden de vrienden halt aan den voet van een hooge rots, buiten den wind.

Zij legden een vuur aan, en dadelijk strekten de honden zich uit, zonder van hun tuig te worden ontlast.

Ook daaraan schenen zij gewend te zijn — en het belette dat zij weglieden.

De eenige vrees der beide mannen bestond hierin, dat de dieren onderling ruzie zouden krijgen, want dan vechten zij menigmaal, tot de helft bloedend en uitgeput terneder ligt, en het is niet van gevaar ontbloot, een poging te doen, tusschen beiden te komen en de vechtenden te scheiden.

De dieren bleven echter gelukkig rustig, en maakten zich gereed, een slaapje te doen nadat zij hun maal van gedroogde visch hadden gedaan.

Charles vervulde zijn taak als kok, en bakte boven het vuur in een der kleine braadpannen wat spek, waarin de ham zou worden gebraden.

Met eenige verduurzaamde eieren vormde dit een uitstekend maal, dat besloten werd door een paar gerstekoecken, een zeer voedzaam en smakelijk eten, hetwelk de blanken hier hebben afgezien van de Indianen, die deze koecken voortreffelijk weten te bereiden.

„Hoe ver denk je, dat Pine Creek hier vandaan ligt?” vroeg Charles nadat hij zijn pijp had opgestoken.

„Het is nog veertig mijlen tot Meadow Hill, waar ik voor het vallen van de duisternis hoop aan te komen. Zes mijlen van hier ongeveer ligt de hut van onzen vriend Jack, maar die zullen wij ditmaal maar liever links laten liggen, want de brave kerel heeft met deze bijzondere onderneming — waarbij ik niet langer „een Engelsch Edelman” maar eenvoudig John Raffles ben, niets te maken. Te Meadow Hill overnachten wij natuurlijk, en vandaar tot Pine Creek is het nog minstens tachtig mijlen, dat wil zeggen, op zijn minst anderhalve dag reizen, als wij niet treuzelen.

„Paarden zijn zeker in dit jaargetijde onbruikbaar?”

„Volkomen. Misschien zouden zij tegen de koude bestand zijn — maar zeker zouden zij slechts moeilijk vooruit komen in de sneeuw. Honden zijn veel taaiër, en bovendien beter aan het ruwe klimaat gewend. Zie hun dichte vacht maar eens, die tegen de eerste sneeuw opkomt en dan even wit wordt als de sneeuw zelve. Dit zijn Samojeedsche honden — er zijn

er ook die zwart, wolfgrijs en rood zijn, maar men zegt, dat deze soort nog altijd verreweg de beste is. Zij zijn bestand tegen de hevigste koude, zij kunnen wel drie dagen achtereen zonder voedsel, zonder al te zeer te verzwakken, en zij zijn het gemakkelijkst te dresseeren.”

De twee mannen bleven nog eenigen tijd doorpraten, over een onderwerp, dat hun als goede sportsmen bijzonder interesseerde, en daarna werd alles weder op de sleden gepakt, nadat Charles de tinnen borden behoorlijk met sneeuw gereinigd had.

Dien geheelen middag trokken zij voort in Noord-oostelijke richting, nu en dan een van die kleine meren overstekend, waaraan dit gedeelte van Alaska zoo rijk is.

In een groote boog trokken zij om de hut van hun vriend Jack Brunt heen, die daar met zijn jong vrouwtje woonde, en die zulk een levendig aandeel had genomen in het jongste avontuur van den Londenschen Gentleman-Inbreker. Zeker zou de jonge pelsjager spoedig het spoor van hun sleden, honden en sneeuwschoenen vinden, en hij zou daarin kunnen lezen als in een opengeslagen boek — maar dan zouden zij reeds ver zijn.

Dien geheelen dag kwamen zij niemand tegen, uitgezonderd een strikkenzetter, die bijna bezweek onder de vracht der vellen van de dieren, die hij gestrikt had, en die op weg bleek te zijn naar Senati, om daar den buit te gaan verkoopen.

Charles verwonderde zich over de kracht en het uithoudingsvermogen van den man, die zeker niet jong meer was, maar Raffles zeide glimlachend:

„Gewoonte, mijn waarde! Niets dan gewoonte! De trappers en pelsjagers doen dit zware werk reeds vele jaren en meestal beginnen zij als knaap reeds te jagen. Zij zijn gehard door het verblijf in de open lucht en tochten van acht uren, zonder te rusten, door de zachte voorjaarsneeuw, zijn voor hun van geen beteekenis.”

„Het moet een heerlijk leven zijn!” merkte Charles peinzend op.

„Ja, het kweekt mannen, en het samenzijn met de natuur is het schoonste deel van het menschelijk leven!” gaf Raffles te kennen.

„Maar toch, het is niet zóó ideaal, als het er op het eerste gezicht uitziet, beste Charles! Voor de vellen, die, als zij eenmaal bewerkt zijn, duizenden moeten opbrengen, krijgt de pelsjager vaak niet meer dan een half honderd dollars! En bij de minste beschadiging van de huid trekt de agent van de Hudson-Baai-



Compagnie, die ook hier oppermachtig is, een groot deel van den prijs af."

Onder dit gesprek waren de reizigers de hut van Jack Brunt reeds ver voorbij.

De eindeloze vlakke breidde zich weder voor hen uit.

Reeds begon de zon naar de kim te neigen, toen in de verte een donkere vlek zich tegen de witheid afteekende, dat was Meadow Hill, een nederzetting der goudelvers.

Zij waren daar reeds eenmaal geweest, niet lang geleden, ternauwernood een week, en thans zou het moeten blijken, of hun vermoeding, die uit den aard der zaak niet zoo volkomen kon zijn als te Londen, waar zij alle mogelijke pruiken, kleurmiddelen en andere zaken ruimschoots tot hun beschikking hadden, voldoende zou zijn, om hen niet aan het gevaar van een herkenning bloot te stellen.

De zon dook juist weg achter een hooge heuvel in het westen, toen de slede de nederzetting binnengleed en stil hield voor een klein logement, evenals alle andere huizen van hout opgetrokken.

Het hotel, zooals de eigenaar zijn inrichting weidsch noemde, ofschoon men het in Europa waarschijnlijk een schuur zou hebben genoemd, was aan de eene straat van Meadow Hill gelegen, en zij bezat slechts weinige, zeer korte dwarsstraten.

De hutten, waaruit de nederzetting bestond, lagen niet vlak naast elkander, maar vrij ver uiteen, ook al met het oog op een mogelijk brandgevaar.

Het was hetzelfde huis, waar Raffles, Charles en Henderson een week geleden een onderdak hadden gevonden, toen zij wilden gaan jagen op den blauwvos, terwijl het een menschenjacht was geworden.

De eigenaar, een man met een kaal hoofd en rood omrande oogen, Perry Finn geheeten kwam dadelijk naar buiten, maar hij matigde zijn ijver aanstonds, toen hij bemerkte, dat hij te doen had met goudzoekers, die niet van de velden kwamen, maar er heen gingen, en dus zeker niet te veel te verteren zouden hebben.

Raffles scheen zijn gedachten te raden, want hij zeide op jovialen toon:

„Neem ons maar op, Finn, je zult er geen schade door hebben."

„Hoe lang blijven jullie?" vroeg de waard.  
„Niet langer dan tot morgen. Wij zullen je niet lang tot last zijn!"

„Nu, als je volstaan wilt met een kamertje onder het dak, dan is het in orde."

„Heb je iets warmes te vuur staan?" vroeg Charles die de deken reeds van de slede had genomen.

„Kun je betalen?" vroeg Finn, bij wijze van antwoord.

Raffles rammelde met een paar losse goudstukken in zijn zak, en daaraan had Finn blijkbaar genoeg.

Het was duidelijk, dat de man geen seconde aan de mogelijkheid dacht, dat die twee goudzoekers dezelfde mannen konden zijn, die een week tevoren in prachtige pelzen gehuld, hun intrek bij hem hadden genomen, om op den blauwvos te jagen.

Dienaangaande konden de twee vrienden dus gerust zijn.

De slede en de honden werden naar het daarvoor bestemde hok gebracht, waar zich reeds eenige dozijnen andere honden bevonden, die de nieuwelingen niet bepaald vriendelijk ontvingen.

Charles zorgde, dat de dieren te eten kregen en daarop begaf hij zich naar de gelagkamer van het logement, waar reeds een tiental mannen met een ruw uiterlijk zaten te eten aan een groote, uit ongeschaafde planken vervaardigde tafel.

Een soort kellner, in zijn hemdsmouwen en in blauw boezeroen, bediende hen.

Achter het buffet troonde Perry Finn, en liet zijn blikken door het vertrek gaan, om ervoor te waken, dat iedereen het zijne kreeg, opdat men in de wildernis met lof zou gewagen van zijn „hotel".

Raffles en Charles zaten een kwartier later voor een bord dampende soep van konijnenvleesch, die lang niet kwaad smaakte en vooral niet na dien inspannenden tocht over de sneeuw.

Daarna kwam een stuk rendierham, met macaroni, en tenslotte een bord gort.

Toen de beide vrienden het maal genuttigd hadden en Finn eens kwam informeeren, hoe het zijn gasten bekomen was, zeide Raffles gul:

„Een godenmaal, waarde Finn! Ik had al van je zaak hooren spreken — in Fort Reliance!"

Finn glom van trots en genoegen, toen hij dit hoorde, en zette een hooge borst op.

„Ik mag ook wel zeggen, dat mijn zaak de beste is van de plaats niet alleen, maar veertig mijlen in den omtrek!" zeide hij blufferig.

„Kom daar maar eens om in Pine Creek! en dan de zaak van Bill Rednose. Hier in Meadow Hill! Een danshuis — en hij verhuurt er ook een paar kamers bij — maar vraag niet voor welk doel!"



Raffles kende de gelegenheid evengoed als de Windsor Club in Londen, waarvan hij vice-voorzitter was, want hij had die danszaal nog geen volle tien dagen geleden bezocht, maar daarvan verried hij niets, toen hij met voorgewende belangstelling zeide :

„Een danshuis ? Hier ? Maar er zijn toch geen vrouwen hier in de plaats ?”

„Geen vrouwen ? Bill heeft zes meiden,” schreeuwde Finn, maar het was niet goed uit te maken, of hij zedelijk verontwaardigd was, dan wel of de naijver hem parten speelde.

Hij wreef zich een paar malen snel over zijn gladden kruin, die glansde alsof die met spek was ingewreven, en vervolgde minachtend :

„Zes meiden en één voor één uitvaagsel !”

„Kunnen wij daar niet eens een kijkje gaan nemen, ik bedoel zonder gevaar voor ons hachje ?” vroeg Charles langs zijn neus weg.

„Jullie kunt het doen, jongens !” antwoordde Perry Finn. „Maar dan zal je wel zoo goed

zijn, mij van tevoren te betalen, want dan ben ik er niet zeker van, dat je levend terug komt.”

„Kom, kom ! Daar zal wel wat nijd onder schuilen, vader Finn !” kwam Raffles lachend.

„Wij zijn geen kinderen, en wij denken er niet aan, ruzie met de jongens te maken !”

„Nee, maar zij zouden het wel eens met jullie kunnen doen,” ging Finn hardnekkig voort. „Maar ik wil jullie niet terug houden, hoor ! Een mensch zijn vreugd is een mensch zijn leven. Maar jullie maken den indruk van beschaafde lui — en daarom waarschuw ik jullie maar even !”

„Dat is heel braaf van je, Finn, en wij zullen je raad opvolgen en voorzichtig zijn,” zei Raffles, opstaande, en Charles een wenk gevend. „Hier heb je het geld voor de kamer en het maal ; als ons iets overkomt, ben je tenminste gedekt, oude geldwolf. Want wij gaan naar het danshuis van Bill Rednose zie je !”

ZORGT ER VOOR

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.



## HOOFDSTUK III.

## DOLLY PATTERSON TEN TOONEELE.

Raffles en Charles behoefden niet lang te zoeken, om de inrichting van Bill Rednose te vinden, zelfs al zouden zij daar niet reeds bij een vroegere gelegenheid geweest zijn.

Het danshuis lag eveneens aan de eenige straat, en reeds uit de verte klonk het gejangel van een harmonica, afgewisseld met het snerpend gekras van een paar ontstemde violen.

Toen zij dichterbij kwamen, zagen de twee mannen, dat de sneeuw in rooden gloed werd gezet door het licht uit een tiental lampions, die onder het afdak van een smalle voorgalerij hingen, onbewegelijk want er was bijna geen wind, in dit vroege avonduur.

Drie lage treden leidden naar deze galerij, waarvan een deur toegang gaf tot een danshuis.

Boven die deur smeulde een groote lantaarn met roode ruitjes.

Dat was het danshuis van Bill Rednose, de „blauwvos” geheeten.

Het was de eenige ontspanningsplaats dier ruwe mannen, die naar deze barre streken gelokt waren, door de hoop, goud in overvloed te zullen vinden, aan de boorden van den machtigen Jukon en zijn zij-rivieren.

Avond aan avond werd hier gedanst en zoo goed als iederen avond werd er bloedig gevochten, want de hartstochten worden gemakkelijk gaande gemaakt in deze streek, waar de wet haar langen arm niet heeft kunnen uitstreken.

Hier heerschte alleen het recht van den sterkste, en de revolvers en messen zaten los in holster en scheede.

Zoodra men de buitendeur was doorgegaan, bevond men zich in de groote danszaal.

Zij werd verlicht door twee groote petroleumlampen, die aan ijzerdraad van de houten zoldering afhingen.

Aan drie zijden liep een gaanderij om de zaal, en op één daarvan kwamen vijf of zes kamertjes uit.

Een klein deel der gaanderij, die zich ongeveer twee meter boven den vloer bevond, was bestemd voor het kleine orkest, uit een piano en twee violen bestaande.

Dicht daarbij was het groote buffet, en

daarachter leunde Bill Rednose, een grof gebouwde kerel met een gemeen gezicht en kleine sluwe lynxoogen.

Hij droeg een lederen broek, met bont gevoerd, en een rood geruit boezeroen.

Niemand kon zich herinneren, hem ooit anders dan in hemdsmouwen te hebben gezien, 's zomers en 's winters.

In den holster van zijn breeden lederen gordel stak een groot automatisch pistool met dertien schoten.

En veel van zijn gasten zouden kunnen getuigen, dat Rednose zich bij uitstek goed van dit wapen wist te bedienen.

Het was nog wat te vroeg voor de trouwe stamgasten van het danshuis en de zes meisjes zaten nog bij elkander in een hoek, en praatten op zachten toon met elkaar.

Zij waren gekleed in verschoten zijden japonnen met korte rokken en zwaar gedecoletteerd.

Hun gezichten waren geschminkt, en de oogen zwart aangezet.

Bijna allen vertoonden de sporen van het losbandige leven, waartoe zij zich zelve veroordeeld hadden, maar soms scheen er een snelle huivering van smart en schrijnend berouw over hun verslachte trekken te komen, als zij dachten aan het vaderland dat zij verlaten hadden om hier te stranden als wrakken der samenleving, als slavinnen geminacht en toch begeerd door de brute kerels, die zich wilden bedwelmen na eenige maanden van ontzettend zwaren arbeid.

Maar dat duurde slechts kort, want Bill Rednose had scherpe oogen en hij kon geen „Zwartkijksters” gebruiken.

Neen, de meisjes moesten lachen en coquetteren met de jongens, dan verteerden zij veel en kwamen terug.

De drie muzikanten, armelijke, sjofele, vermagerde types, waren zeker pas gekomen en nog frisch, want zij hamerden en tokkelden als bezeten op hun instrumenten, om bezoekers te lokken.

Het was een wilde, opwindende Jazz, die zij nu speelden, en reeds traden er verscheidene



mannen binnen, zonder uitzondering gewapend met revolver of mes — of beiden.

Het waren ruwe, bonkige, stoere kerels, met verwilderde baarden, als zij de eerste jeugd reeds voorbij waren, maar glad geschoren, als zij nog een spoor van ijdelheid hadden overgehouden. Al hun bewegingen getuigden van een lang en zwaar leven in de wildernis, waar ieder zich zijn bestaan moest veroveren met zijn eigen vuisten en waar de sterken de zwakken onder den voet liepen.

Raffles en Charles hadden zich een plaatsje uitgezocht bij één der trappen, die naar de gaanderij voerden.

Zij konden vandaar bijna de geheele zaal zien en zij moesten getuigen, dat het een merkwaardig schouwspel was.

De ruimte in het midden der zaal was vrijgelaten, en daar dansten reeds enkele paartjes, want sommige mannen hadden hun meisjes medegebracht, Indiaansche, halfbloeds, of in enkele gevallen blanken.

De zes meisjes in den hoek waren op een bevelenden wenk van den patroon reeds opgestaan, en hadden ieder een der mannen aangeklumpt, van wie ze het eerst konden veronderstellen, dat hun tocht naar de goudvelden niet vruchteloos was geweest.

Bill Rednose had reeds enkele woorden gewisseld met de beide vreemdelingen, en Raffles had dadelijk gezien, dat ook de danshuishouder geen oogenblik hun ware identiteit vermoedde.

Hun vermomming was dus blijkbaar uitstekend.

Hij had naar hun plannen gevraagd en vluchtig maar grondig hun uitrusting gemonsterd. De voortreffelijke pelzen, de holster, waarin de groote revolvers staken en de verweerde gezichten.

Daarop had hij zich weer naar zijn post achter het buffet begeven en in het voorbijgaan een paar woorden gezegd tot een van de meisjes, met een vluggen wenk naar de beide vreemdelingen.

Langzamerhand werd het voller, en de vloer dreunde onder het stampen der zwaar ge-laarsde voeten.

De zaal werd gevuld met de lucht van slechte tabak en er hing een lichte mist, waardoor men de dansenden slechts vaag kon waarnemen.

Het was ongeveer tien uur, toen de beide vrienden opstonden, om zich te verwijderen.

Zij begaven zich naar het buffet, om daar hun vertering te betalen.

Daar stond een jonge vrouw, met de ellebogen op het zink leunend, de rug naar de zaal gewend.

Zij was in gesprek met Bill Rednose.

Maar Raffles meende haar te herkennen aan de lijn van haar schouders en het blauwzwarte haar, dat in een dikke wrong in den nek was gelegd, op de wijze van de Spaansche vrouwen uit het volk.

Het volgende oogenblik draaide zij zich om, en keek hem vlak in het gezicht.

Zijn vermoeden was juist geweest. Het was Dolly Patterson, de voormalige minnares van Mike Penalty, die den dood had gevonden in de worsteling met Tom Hatters. De vrouw, die de bandieten had gehaald om diens dood te wreken, en de vrienden van Tom te vernietigen, een plan, dat slechts was mislukt door de stoutmoedigheid van John Raffles.

Enkele seconden bleef Dolly Raffles aanstaren.

Toen glimlachte zij koket, zoodat haar blinkende tanden tusschen haar roode lippen schitterden, en zeide op vleienden toon:

„Wil je reeds heengaan, vreemdeling? Bevalt het je zoo slechts bij ons?”

„Dat niet, schoone dame!” antwoordde Raffles met uitgezochte hoffelijkheid, „maar mijn kameraad en ik moeten ons vroeg ter ruste begeven, want morgen reizen wij verder.”

„En mag men vragen, in welke richting de reis gaat?” vroeg Dolly verder, haar zwarte oogen onafgewend op het gelaat van den gewaanden goudzoeker gericht.

„Dat is geen geheim, wij willen eens zien, of de nieuwe goudvelden voor ons beiden ook zoo gesloten zullen blijven, als voor zoovele anderen, die teleurgesteld zijn teruggekeerd.”

„Oh, aan dappere kloeke mannen zal het wel gelukken, daar goud te vinden,” hernam Dolly. „En daar houd ik U wel voor!” ging zij voort, terwijl zij Raffles met de handen in de heupen toelonkte.

Charles had dit korte tooneeltje met zeer gemengde gevoelens gade geslagen.

Er viel niet aan te twijfelen, de vrouwschepte behagen in zijn vriend, maar dat kon in deze omgeving zeer gevaarlijk worden.

Op eenigen afstand van het buffet stond een man tegen een tafeltje geleund, wiens gelaat hem een weinig bekend voorkwam, ofschoon hij onmogelijk had kunnen zeggen, wie hij was, of hoe hij heette.

Wel meende hij hem reeds tevoren in hetzelfde danshuis te hebben gezien.



Hij had een bleek gezicht, met scherpe trekken en diep liggende koolzwarte oogen.

En die oogen keken op dit oogenblik naar Raffles en Dolly met een uitdrukking, welke Charles maar half aanstond.

Toen verliet hij het tafeltje en kwam langzaam naderbij.

Hij stond pas weder stil toen hij vlak naast Raffles stond, die hem niet had zien aankomen en hem nu vragend aankeek.

Ook hij scheen den man te herkennen, zonder te weten, wie hij kon zijn.

En plotseling ging het Charles door het hoofd, — het was dezelfde kerel, die ongeveer een week geleden aan een tafeltje in het danshuis had zitten dobbelen, om het bezit van Jessie Barry, de liefvallige dochter van den predikant Richard Barry, die de verloofde was van Tom Hatters, om wiens wil hij en Raffles zich in het gevaarlijke avontuur hadden gestort en waaraan Henderson zijn wonde te danken had.

En nu viel hem ook eensklaps zijn naam in, hij heette Pat O'Kelly en hij was de trouwe vriend geweest van Mike Penalty.

Raffles had zich reeds weder afgewend en betaalde nu de vertering aan Bill Rednose, waarbij de omstanders met eenige verbazing zagen, dat hij met Engelsch goud betaalde, inplaats van het hier steeds gebruikelijke stofgoud, dat dan steeds werd afgewogen op een goudschaaltje om de geldswaarde te kunnen vaststellen.

Ook Dolly had dit gezien en zij keek den vreemdeling nog eens doordringend aan, en hernam vleiend :

„Men kan wel zien, dat je nog niet lang hier bent, vreemdeling. Ik hoop, dat het je goed gaat, op je gezondheid.”

Zij nam een glas wijn op, dat voor haar op het zink van de toonbank stond en leegde het in een enkele teug, terwijl zij Raffles over den rand van het glas heen met een vurigen uit-tartenden blik aankeek.

Pat O' Kelly deed nog een stap naar voren, en keek Raffles duister aan.

Toen zei hij langzaam :

„Wie heeft U het recht gegeven, om met mijn vriendin te spreken ?”

Raffles, die zich reeds wilde verwijderen, bleef staan, en keek den spreker verbaasd en uit de hoogte aan.

„Wel, mijn waarde heer,” kwam toen langzaam en spottend over zijn lippen. „Uw vriendin sprak met mij, en als het omgekeerde het geval ware geweest, dan zou ik dat recht toch zeker zelf wel durven nemen.”

„Zoo ! En weet je, wat het hier zeggen wil, als men zich bemoeit met de vrouwen van anderen.”

„Van anderen ?” herhaalde Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen in de hoogte gingen. Nu, dat moet een misverstand zijn ! Ik heb hier hooren zeggen, dat Dolly Patterson de minnares was van Mike Penalty !”

Een doodsche stilte volgde op deze woorden.

Als bij tooverslag hield het dansen op, en zelfs de muziek zweeg.

Dolly was eerst bloedrood en daarna spierwit geworden en zeide nu op heeschen toon :

„Hoe weet jij hoe ik heet, vreemdeling ?”

„Wel, iedereen kent je hier, naar het schijnt !” antwoordde Raffles luchtig.

„En hoe weet je van..... dat andere ?” ging Dolly voort, haar zwarte oogen strak op het gelaat van Raffles gericht.

„Wel, iedereen hier in de streek weet van het geval op den heuvel dicht bij Pine Creek te verhalen,” antwoordde Raffles rustig. „Men zeide mij, dat Mieke Panalty dood is, gevallen in een gevecht met een anderen man, maar dat is zoo kort geleden dat het ongelooflijk klinkt, als die man daar zegt, dat gij zijn vriendin zijt.”

Weer kon men de stilte in de groote zaal als het ware hooren.

Ieder hield zijn adem in, want Dolly was er niet de vrouw naar, zich ongestraft te laten beledigen.

Tot ieders verbazing werd zij alleen vuurrood, maar haar trekken bleven rustig en het scheen zelfs, dat zij flauwtjes glimlachte.

Maar Pat O'Kelly scheen minder lankmoedig.

Hij kwam dicht voor Raffles staan, nam hem van kop tot teen op, en zeide toen op dreigenden toon :

„Men kan wel zien, dat je hier een vreemdeling bent, anders zou je weten, dat men zich hier nooit met andermans zaken bemoeit !”

„Wel, er is mij gevraagd, hoe ik dit alles wist, en daarop heb ik geantwoord,” hernam Raffles vriendelijk, maar op zijn hoede.

Er lag iets in de oogen van Pat, dat hem maar half beviel.

Maar er stonden zooveel menschen om hem heen, dat de kerel het wel niet zou wagen, iets tegen hem te ondernemen.

„Laat ik je dan nog zeggen, dat ik niet zal dulden, dat men iets van mijn vriendin zegt, dat haar zou kunnen kwetsen !” hernam Pat O'Kelly kwaadaardig. „Ik ben een weinig kort aangebonden, zie je ?”



„Nu, dan varen wij in hetzelfde schuitje,” kwam Raffles vroolijk. „Je moet weten, dat ik op mijn beurt niemand toesta, mij voor te schrijven, hoe ik mij heb te gedragen. Ik heb zooveel slechts een feit geconstateerd, dat bij iedereen twintig mijlen in het rond bekend is! Als je dat niet bevalt, dan spijt mij dat, maar ik kan er niets aan doen! En laat mij nu door, want ik heb slaap!”

En Raffles duwde Pat zachtjes opzijde, om zich een doortocht te banen naar de deur.

De kerel scheen hierop gewacht te hebben, want met een gebrul van woede wierp hij zich op den ander.

Een onderdeel van een seconde later lag

hij bewusteloos op den vloer uitgestrekt.

Niemand van de aanwezigen zou nauwkeurig hebben kunnen zeggen, wat er eigenlijk gebeurd was, zoo snel was het gegaan, op Charles na, die dien stoot tegen de kin heel goed kende en wist hoe bekwaam Raffles daarin was!

Lang voor Pat O'Kelly zich weer had kunnen oprichten, hadden de twee vrienden de danszaal verlaten en stonden zij in den kouden nacht in de hoofdstraat van de nederzetting.

Het laatste wat zij gezien hadden, was het gelaat van Dolly Patterson.

Er lag een uitdrukking van haat en tevens van bewondering op.

#### HOOFDSTUK IV.

#### DE GOUDKOORTS.

De beide mannen hadden den korten afstand tusschen het danshuis en het logement „De Groote Beer” spoedig afgelegd en traden de gelagkamer binnen, waar zich slechts enkele personen bevonden.

Perry Finn troonde nog altijd achter zijn buffet.

Hij keek zijn beide nieuwe logeergasten onderzoekend aan en vroeg:

„Wel, hebben jullie je vermaakt?”

„Ja, het was zeer belangwekkend!” antwoordde Raffles, zich eens goed uittrekkend.

„Het verwondert mij wel wat, dat je er zonder kleerscheuren bent afgekomen,” hernam Perry Finn. „Met vreemdelingen neemt men hier gaarne een loopje, en als die een weinig heet gebakerd zijn — nu, dan vallen er wel eens klappen.”

„O, dat is ook gebeurd,” hernam Raffles heel rustig. „Er zijn ook klappen gevallen, maar ik was de man, die ze liet neerkomen.”

Perry Finn liet een zacht gefluit hooren en bromde iets onverstaanbaars, terwijl hij Raffles bewonderend aankeek.

Deze had zijn pijp gestopt en vervolgde:

„Het schijnt, dat het hier in de buurt zeer gevaarlijk is, als men iets kwaads zegt van een zekere Dolly Patterson, van wie ik al te Senati heb hooren spreken.

„Was Pat O'Kelly er bij?” vroeg nu een van de gasten, een ruwe houthakker, met een langen verweerden baard, die bezig was aan een geweldig stuk elandsvleesch, besproeid met een flesch slechten en duren wijn.

„Ja, ik geloof, dat ik dien naam heb hooren

noemen,” hernam Raffles, die plaats had genomen.

„Dan wil ik het wel gelooven,” riep de man uit, „dat is haar minnaar.”

„Dus toch?” vroeg Raffles met voorgewende verbazing. „Ik meende, dat een zekere Mike Penalty zich in haar gunsten mocht verheugen?”

„Dat deed hij ook, zoolang hij leefde!” liet Perry Finn zich grinnkend hooren. „Maar hij heeft er het hachje bij ingeschoten, toen hij de dochter van predikant Barry ontvoerd had! De verloofde van het meisje ging hem na, in gezelschap van een paar hooge heeren uit Londen, die hier toevallig kwamen jagen, en hij kreeg hem te pakken, niet ver van Pine Creek.”

„En dat gevecht maakte een einde aan het leven van Mike?” vroeg Charles die het heel nauwkeurig wist.

„Ja vriend!” gaf Perry ten antwoord. „Hij smeed hem in den afgrond, dat is alles!”

„En daarna?” vroeg Raffles nieuwsgierig.

„Ja, dat is een vreemde geschiedenis,” zei Perry hoofdschuddend. „Als je Dolly hoort, hadden zij en de lui, die zij er bij gehaald had, om Mike's dood te wreken, die vijf lui zoo goed als te pakken, want zij waren ingesloten op den top van een heuvel met maar een paar dagen voedsel en een zwaar gewonde bij zich. En wat denkt U dat er toen gebeurde?”

„Geen flauw vermoeden van!” antwoordde Charles langs zijn neus.

„Wel, één van de lui wist er tusschen uit te breken, en later kwam hij terug met een vliegmaschine, en vóór dat de mannen van



Dolly goed en wel wisten, wat er aan het handje was, had die vliegmaschine het heele zaakje opgepikt, gewonde en al, en alleen de honden moesten achterblijven — ha — ha — ha."

"Wel, dat is een vreemde geschiedenis!" kwam Raffles glimlachend. „Ik zie je er om lachen, vader Finn! Je schijnt geen al te goede maatjes met Dolly Patterson te zijn!"

De logementhouder haalde de schouders op en zeide, terwijl hij een straal tabakssap uitspoog:

"Zij is een duivelin, een slet van de ergste soort, mannen! Ik zeg je, neem je voor haar in acht! Zij is de ergste van het heele zoodje. En dat zegt wat."

"Wij zullen er om denken!" kwam Charles. „En hoe is het verder afgeloopen? Is er geen politie aan te pas gekomen?"

Perry Finn keek Charles aan, alsof hij aan zijn verstand twijfelde en antwoordde toen:

"Politie? Hier? Dat zou wel heel toevallig zijn geweest! De bereden Noordwestelijke politie zendt hier wel eens een paar man heen, maar het is al maanden geleden, dat die weer vertrokken zijn, om verderop weer te gaan patrouilleeren. De kant van Pine Creek op."

"Dus, wij zouden kans loopen, die heeren tegen het lijf te botsen?" vroeg Raffles, schijnbaar onverschillig.

"Als jullie dien kant uit gaat, ja, dan is het wel mogelijk. Maar jullie hebt toch zeker niets op je geweten? Daar zien jullie eigenlijk niet naar uit."

Finn had Raffles en Charles even scherp opgenomen en deed nu een lange haal aan zijn groote pijp.

"Maak je niet ongerust, vader Finn!" kwam Raffles. „Het was maar een vraag. Dus niemand weet, wat er eigenlijk met die vliegmaschine gebeurd is? Het heele verhaal is misschien verzonnen?"

"Nee, dat niet!" zeide Finn beslist. „Ik zelf en wel vijftig andere lui hebben dat ding dien nacht boven onze hoofden gehoord, het maakte geweld genoeg want het vloog zoo laag, dat tien van de jongens durfden zweren, dat zij die niet alleen gehoord, maar ook gezien hadden. Natuurlijk kwam veel later uit, wat er aan de hand geweest was."

"Maar dacht nu niemand er aan, die vrouw en haar helpers aan te klagen en voor een rechtbank te brengen?" vroeg Charles.

Finn keek hem met half dicht geknepen oogen aan, en antwoordde toen:

"Je praat nonsens, man! We zijn hier in

de wildernis, en niet in New-York. Wie zou dat gedaan hebben?"

"Wel, de predikant Barry, of zijn dochter, of de verloofde van het meisje, of één van de anderen, die er bij waren!"

"Dat gebeurt hier nooit!" hernam Finn hoofdschuddend. „Ten eerste is hier geen rechtbank te vinden, die de zaak zou kunnen berechten, en ten tweede kan een bewoner van deze streken, als hij de politie ergens in haalt er wel bijna vast op rekenen, dat hij den één of anderen dag een kogel in het hoofd, of een mes tusschen de ribben krijgt. Met zulke dingen maakt men hier geen gekheid, dat verzeker ik je."

Raffles en Charles zwegen.

Zij begrepen, dat Finn niets anders zeide, dan de waarheid.

Al deze lieden erkenden geen andere wet, dan die zij zelve gemaakt hadden, en dat was de wet van de sterkste en van de wedervergelding.

Finn keek een oogenblik zwijgend voor zich uit, en vervolgde toen:

"Als ik je een goeden raad mag geven, dan zou ik zorgen, zoo spoedig mogelijk uit het bereik van dien Pat O'Kelly te komen! De kerel is al even gevaarlijk, als Mike Penalty, die nu gelukkig dood is, en hij heeft veel vrienden hier in de buurt, maar vooral in Pine Creek. Men durft hem niet aan, dat is de zaak. De schurk staat dadelijk klaar met zijn revolver of zijn mes, en hij is een beruchte vechtersbaas. Als je hem overwonnen hebt, zonder zelf een schrammetje op te loopen, wel, dan ben je juist geschikt voor deze streek! Maar dat neemt niet weg, dat je verstandig zult doen, Pat O'Kelly voorloopig een beetje te ontloopen"

"Ik zal om hem geen centimeter van mijn pad afwijken, wees daar maar zeker van," zei Raffles koeltjes. „Ik heb de ruzie niet gezocht, maar hij. En als hij weer zoo begint, dan zal ik juist zoo handelen als ik gedaan heb, en hem tegen den grond slaan!"

"Bravo!" riep de man met den verwarden baard uit. „Dat is mannentaal! Toon dat je niet bang voor hem bent, en hij zal vanzelf wel in zijn schulp kruipen. Ik ken hem, ik, Antoine Labiche!"

Hij at grimmig verder en liet zich dien avond niet meer hooren.

Raffles en Charles gebruikten hun avondmaal in de gelagkamer en vernamen daar nog eenige bijzonderheden, welke hun van nut zouden kunnen zijn bij hun plannen.



Onder meer bleek het, dat de bandieten, die Dolly tehulp had geroepen, teneinde den kleinen troep op den heuveltop uit te roeien, allen thuis behoorden in Pine Creek en op dit oogenblik naar de goudvelden waren, vanwaar zij echter spoedig, misschien reeds den volgenden dag, werden terug verwacht.

Toegerust met de wetenschap, dat hun tocht naar Pine Creek dus in ieder geval geen wind-eieren zou leggen, wel te verstaan, als zij het leven er af brachten, begaven Raffles en Charles zich ter ruste, onbewust van de omstandigheid dat de gentleman-inbreker zich een onverzoenlijken vijand had gemaakt in de persoon van Pat O'Kelly, en dat Dolly Patterson niet bepaald zijn vriendin was.....

Zij sliepen even goed alsof zij zich in hun slaapkamer, in het fraaie heerenhuis aan de Cromwellstreet te Londen hadden bevonden en stonden den volgenden morgen vroeg op, volkomen uitgerust en beziel met den wensch, op hun wijze wraak te nemen voor den aanval op den heuvel en voor de laaghartige ontvoering van Jessie Barry, die zij een week geleden in gezelschap met haar verloofde met de vlieg-machine veilig en we naar een plaats hadden gebracht, vele tientallen mijlen van Pine Creek gelegen.

De honden werden gevoerd en voor de slede gespannen en het spreekt vanzelf, dat ook Fang niet werd vergeten, die dien nacht vlak voor de kamerdeur had geslapen, met een oor en een oog wijd open, om op het minste teken van gevaar zijn meester te kunnen bijstaan.

Zij gebruikten een stevigen maaltijd, bestaande uit eieren van een soort wilde eenden, havermout, brood en kaas, betaalden Perry Finn wat zij hem schuldig waren, bonden de sneeuwschoenen onder hun voeten en opnieuw trokken zij de woestenij van witheid en stilte tegemoet.

Nauwelijks buiten de nederzetting aangekomen, ontwaarden zij een volkomen versch spoor.

Het werd gevormd door de indrukken van een groot aantal hondenklauwen, de ijzers van een slede, en twee paar voetafdrukken, één van een man, die lang en zwaar was, en de andere van een vrouw, die op mocassins liep, het schoeisel van Indianen, een soort pantoffels van buffelleider, zonder hakken en met lederen riempjes over de wreef bevestigd.

Raffles en Charles keken elkander eens aan, en eindelijk zeide de jonge man ;

„Zou het je verwonderen, als wij hier de

sporen van Pat O'Kelly en zijn minnares zagen ?”

„Integendeel, mijn waarde, wij kunnen er wel zeker van zijn, dat die twee voor ons uit trekken ! Naar het uiterlijk van het spoor te oordeelen, moeten zij ons ongeveer drie uren voor zijn. Zij zijn dus blijkbaar zeer vroeg opgestaan.”

„Met welk doel zouden zij ons vooruit zijn gereisd !” vroeg Charles een weinig ongerust.

„Ik betwijfel, of zij wel een bepaald doel hadden. Zij weten immers volstrekt niet, waar wij voornemens waren heen te gaan, en al wisten zij dat wel, dan kunnen zij toch geen reden hebben gehad, om ons vooruit te trekken.”

„Maar die kerel wil zich misschien wreken,” hernam Charles.

„Dat ontken ik niet, maar hij zou er wel wat al te veel moeite voor doen, als hij alleen daarom naar Pine Creek trok. Overigens, het kan mij bijzonder weinig schelen ! Als die twee daar zijn als wij komen, zullen wij het wel zien !”

De twee mannen trokken verder, in Noord-oostelijke richting, en het spoor bleef zich voortdurend voor hen uitstrekken.

Na een paar uren kon er niet meer aan getwijfeld worden, het spoor leidde zeker naar Pine Creek.

Omstreeks één uur in den middag kregen de twee vrienden de vluchthut van Tom Hatters in het oog.

Zij diende den pelsjager tot een schuilplaats, wanneer hij op jacht door den nacht of door een sneeuwstorm overvallen werd, als zijn voorraad ammunitie of levensmiddelen was opgeteerd, of wanneer hij zich te ver van Pine Creek en Meadow Hill bevond, om die plaats in een enkele reis te kunnen bereiken.

Raffles en Charles trokken er heen, na zich eerst te hebben overtuigd, dat het spoor verder liep en zich niet naar de vluchthut richtte.

Want op een ontmoeting met het waardige paar waren zij op dit oogenblik in het geheel niet gesteld.

De deur van de hut kon gemakkelijk geopend worden en zij traden binnen, terwijl de honden in het daarvoor bestemde hok werden opgesloten, waar zij konden slapen en eten.

Raffles en Charles maakten intusschen geen gebruik van den kleinen voorraad, dien zij in de hut van Tom Hatters vonden, daar zij den jongen pelsjager niet wilden berooven van dingen, waarom hij later misschien wel eens zeer verlegen kon zijn, maar ontpakten eenig levensmiddelen, welke zij zelf hadden meege-



nomen, en legden een vuur in de zoogenaamde *Box-stove* aan, een soort kachel, die uit twee deelen bestaat, waarvan men het bovenste kan afnemen, en waarin groote houtblokken verstoekt kunnen worden.

Zij ontdeden zich van de zware pelzen en strekten de beenen vol welbehagen naar de warme kachel uit, terwijl zij keken naar den damp, die opsteeg van een soepketel welke Charles op het vuur had gezet, en die reeds een heerlijke geur begon te verspreiden.

Fang lag met den prachtigen kop op de voorpooten naast hen en keek hen nu en dan knipoogend aan.

Hij scheen zich al gewend te hebben aan zijn veranderde kleur.

Na omstreeks anderhalf uur in de hut te hebben uitgerust en zich te hebben versterkt met een krachtigen maaltijd, vervolgden de twee mannen hun weg.

Zij vonden het spoor spoedig terug, maar later werd het doorkruist door andere sporen, die uit het oosten en het westen kwamen, en zich vervolgens eveneens naar Pine Creek schenen te richten.

Dat waren de sporen van de gelukzoekers, die uit alle oorden hierheen waren gekomen, in de verwachting goud te zullen vinden in een streek, die zich vlak ten noorden van Pine Creek uitstreekte.

Niet de helft van al de lieden zou levend terug keeren, maar allen hoopten zij te zullen behooren tot de helft, die het er levend af bracht .....

Honderden zouden er omkomen van de vreeselijke koude, of van honger, of door wolven verscheurd worden, of ziek worden en ellendig omkomen, ver van hun geboorteland.

Maar daaraan dacht nu niemand, want allen waren bezeten door de goudkoorts, die in hun aderen woelde.

Het begon te duisteren, toen de twee avonturiers de lichtjes van de nederzetting in het oog kregen.

Daar ginds lag Pine Creek, het gouddelversdorp.

Een half uur later gleed de slede het dorp binnen, als men dien naam mocht geven aan een verzameling houten huizen met een paar winkels, waar de goudzoekers alles konden krijgen, wat zij in dit land vóór alles noodig hadden, geweren, revolvers, messen, patronen, vetleeren laarzen, bonten mutsen, lederen gordels, veldflesschen, tenten, rugzakken, bijlen en zagen, riemen en zweepen, petroleum, gedroogd vleesch en nog andere zaken, alle even

onmisbaar.

Voor het overige geelk Pine Creek volkomen op Meadow Hill, alleen was het wellicht een weinig grooter.

Dezelfde vrij breede hoofdstraat, met een paar dwarsstraten, dezelfde winkels met hun groote uitstallingen, dezelfde kroegen en dezelfde danshuizen, alle uit ruw behouwen boomstammen opgetrokken, de laatsten met breede voorgalerijen, waaronder de gekleurde lampions schommelend.

Uit de danshuizen klonk muziek, misschien niet van de beste, maar het was toch muziek.

Eenige volstonen met een ontstemde piano, andere hadden een soort orkestje, hoogstens uit drie man bestaande, en dat waren dan de „deftige” gelegenheden, waar men ook kon spelen, en het met zooveel moeite verworven stofgoud in een ommezien weer kon kwijtraken.

Na eenige vragen aan de bewoners, die ternauwernood stilstonden om hen te woord te staan, hadden de beide vrienden een logement gevonden.

Het heette „De Eland” en de eigenaar was een groote Ier, Murphy O' Reill geheeten.

Hij monsterde de vreemdelingen eens goed, de pijp tusschen zijn dikke lippen geklemd, en mompelde toen iets, dat op een toestemming kon gelijken, om bij hem een kamer te betrekken.

Bepaald gesteld scheen hij op logeergasten niet te zijn.

Want zijn hotel was ook tevens een drankhuis 3n als zoodanig leverde het hem de grootste winst op.

Voor het overige moesten de gasten maar voor zichzelf zorgen, want iets als bediening hield de Ier er niet op na.

Er was een Indiaansche werkmeid, en dat was alles.

Zijn dochter, een roodharige, grof gebeende vrouw, zorgde voor het eten, waarbij zij geholpen werd door een halfboeld.

Daar Raffles echter niet voornemens was, hier langer te blijven, dan strikt noodzakelijk was, zoo nam hij aanstonds genoegen met hetgeen hem werd aangeboden en het duurde niet lang of de twee vrienden zaten achter een dampend bord vleeschsoep, dat hen voortreffelijk smaakte na den vermoeienden tocht.

Dien avond maakten de twee vrienden een rondgang door de nederzetting en bezochten een aantal danshuizen en speelholen.

Raffles maakte zijn plan de campagne op.....

Maar van Dolly en haar minnaar Pat O'Kelly ontwaarden zij dien eersten avond niets.



Maar dat zij hier waren, hoorden zij van eenige mannen, die bij het buffet van hun eigen logement stonden te drinken, en die verhaalden, dat Dolly en Pat voornemens waren, binnenkort naar de goudvelden te vertrekken.

De twee mannen, tamelijk vermoeid, begaven zich vroeg ter ruste, en zij sliepen spoedig in, ondanks het lawaai, veroorzaakt door de dronken gouddelvers in de gelagkamer.

Als steeds sliep de trouwe hond voor de kamerdeur.

Den volgenden dag zetten zij hun onderzoek voort naar de omstandigheden in de nederzetting.

En daaruit bleek hen, dat er dienzelfden dag een vrij groot aantal goudzoekers van de goudvelden terug verwacht werden.

Dat was goed nieuws voor de meisjes in de danshuizen, die dadelijk hun beste spullen bij elkaar zochten, om den veldtocht tegen de terugkeerende gelukzoekers te beginnen.

En inderdaad — om ongeveer vier uur in den middag kwam een vijftigtal mannen, allen ruwe kerels, schreeuwend en zingend de nederzetting binnen, komend uit het noorden.

Zij verspreidden zich snel over de nederzetting, waar de meesten hunner een eigen hut hadden.

Alle danshuizen waren dien avond speciaal verlicht, en de muziek krijschte eens zoo hard als anders.

Men wist wel, dat de terug gekeerde gouddelvers zich dadelijk naar de danshuizen en kroegen zouden begeven, teneinde zich in een roes van zingenot schadeloos te stellen voor de geleden ontberingen.

Voor het danshuis van Merry Pig, zooals de bijnaam luidde van den dikken Pool, Stevansky geheeten, met zijn acht „dames”, was het reeds vroeg in den avond druk.

Zijn inrichting mocht zich blijkbaar verheugen in een uitgebreide klandizie, wat misschien hieraan was toe te schrijven, dat hij er ook een speelzaaltje op na hield, naast de danszaal gelegen.

Daar werd, vaak tot laat in den nacht, grof gespeeld, en het kwam maar zelden voor, dat die dobbelpartijen niet eindigden met een gevecht,

waarbij soms dooden en zwaar gewonden vielen.

Het „damespersoneel” van Stevansky was zeer gezien in de streek, en daarom traden zoo veel mannen dien avond, na hun terugkomst van de goudvelden, de zakken vol stofgoud, zijn danshuis binnen.

Raffles en Charles die na het middagmaal een wandeling hadden gemaakt, zagen de mannen naar binnen gaan en keken elkander met een veelbeteekenend glimlachje aan.

„Daar gaan zij weer binnen, met het doel zich desnoods al het goud te laten aftroggelen alleen maar om een avond van plezier en opwinding. Welnu, wat de opwinding betreft, ik zal zorgen, dat zij die krijgen, en meer dan hun lief is!”

Hij nam Charles onder den arm en voerde hem naar de „Eland”, waar zij naar de kleine slaapkamer trokken en daar iets in hun bagage schenen te zoeken.

Een kwartier later stonden zij weer op straat.

Het was weer gaan sneeuwen, ofschoon het bitter koud was.

„Laat het maar sneeuwen!” zeide Raffles zacht, „dat is in ons voordeel, zoodoende wordt ons spoor snel uitgewischt. Alles is immers in orde?”

„Ja, de honden zijn aangespannen, en de slede is geladen, op onze kleine bagage na, die nog in onze kamer ligt!”

„De geweren?”

„Liggen ook reeds in de slede!”

„Nu, dan willen wij hopen, dat wij nog tijd genoeg hebben om naar ons logement terug te keeren en alles mede te nemen! Heb je O' Reill betaald?”

„Ja, alles is in orde, ik heb hem gezegd, dat wij misschien vannacht al verder gingen om de anderen voor te zijn in de goudvelden.

„Goed zoo, dan is er niets anders meer te doen, dan de hoofdzaak! Kom, Fang! Ga mede met den baas!”

De prachtige hond spitste de steile ooren en keek Raffles aan, alsof hij begreep, dat er iets gevaarlijks ging gebeuren.

De twee vrienden richtten hun schreden opnieuw naar het danshuis van Merry Pig en traden er binnen.

**De naam BATCO op een coupon  
waarborgt niet alleen de waarde  
van de coupon, doch garandeert  
ook de hoogste kwaliteit van de  
cadeaux.**



## HOOFDSTUK V.

## EEN STOUT STUKJE.

Het was reeds vol in de groote gelagkamer, toen de beide mannen binnen kwamen.

„Merry Pig” had post gevat in de buurt van zijn reusachtig buffet.

De kroeghouder droeg zijn naam met eere, want hij had inderdaad het gelaat van een vroolijk varken.

Zijn wangen hingen in twee zakken op zijn liggende boord, zijn korte, stompe neus verdween er bijna tusschen, en boven zijn bijzonder laag voorhoofd groeide zijn geel haar in dichte stoppels.

Er lag altijd een glimlach op zijn bol gezicht, maar geen aangename glimlach, verre van dat!

Er lag iets gluiperigs in, en als zijn kleine, grijze oogen daarbij schitterden, waren zelfs zijn goede vrienden bang voor hem.

Achter het buffet was een kleine deur, die naar de keuken voerde, en tevens naar het woonvertrek van den eigenaar.

Een andere deur gaf toegang tot de speelzaal, waar zich eveneens reeds een aantal gouddelvers ophielden.

In een hoek zat het orkest van drie man, dat er woedend op los streek en los hamerde.

In het midden van de gelagkamer, waar een reusachtig vuur in een steenen haard brandde, was een ruimte vrijgelaten, waar de dansers zich konden vermaken.

Raffles en Charles baanden zich een weg door de aanwezigen en vonden een goede plaats, dicht bij een der ramen en even dicht bij het buffet.

Zij bestelden wijn, en het duurde niet lang, of er stevenden twee meisjes op hen af, die Raffles echter met een paar op lachenden toon geuite woorden wist weg te krijgen.

Hij keek ze even na, en zeide toen op gedempten toon tot Charles:

„Wat een leven! Om tot vermaak te moeten dienen van deze ruwe klanten, meer beest dan mensch.”

„Zij zien er dan ook vreeselijk uit!” beaamde Charles. „Die vrouwen zijn niet ouder dan vijf en twintig jaar en zij zien er uit als

veertig. En dan die gloed in hun oogen, alsof de hel er in brandt!”

„Voor die vrouwen is het hier ook een hel, Charles, erger dan die door Dante is beschreven. Zij hebben dag aan dag alleen omgang met verdierlijkte wezens en zij staan onder bevel van een gewetenloozen kerel, die haar exploiteert, en die haar in zijn macht houdt door haar dadelijk een groot voorschot te geven, anderzins, hetselk zij slechts met de grootste moeite, en soms zelfs nooit kunnen terug betalen. Aan vluchten valt niet te denken, want waar moeten deze ongelukkigen heen, in deze wildernis? Tien, twintig mijlen in het rënd is geen andere stad te vinden, en vooral des winters is het zoo goed als onmogelijk, zonder slede of honden te reizen. Neen, zij zijn voor goed gekluisterd aan deze plek, waar lichaam en ziel ten ondergaan.”

Op dit oogenblik kwam Merry Pig eigenhandig met de vertering aandragen en grijnslachend vroeg hij aan beide vrienden:

„Vreemdelingen hier?”

Raffles knikte.

„Naar de goudvelden geweest?”

„Nog niet, maar wij denken er heen te gaan!” antwoordde Raffles.

De kroeghouder keek een weinig teleurgesteld, hij verdeelde de mannen in deze streek slechts in twee categorieën, de eene, die naar de goudvelden toetrok en de andere, die er van daan kwam, en de tweede was voor hem verreweg het voordeeligste.

Maar toch, de vreemdelingen zagen er uit als lieden, die veel geld voor hun uitrusting hebben kunnen betalen en daarom ging hij aanmoedigend voort:

„Moeten jullie niet eens een kijkje nemen in de speelzaal? Het is er heel aardig en dan nemen jullie een van de meisjes mee.”

„Dat laatste aanbod is heel vriendelijk, baas, maar wij hebben het reeds moeten afslaan,” zeide Raffles schouderophalend. „Wij zijn nog niet in de vereischte stemming, weet je? „Wij wat het eerste betreft, wel, wij zullen eens gaan kijken.”



Raffles gaf Charles een wenk en de beide vrienden goten het glas erbarmelijken wijn snel door hun keelgat, en richtten hun schreden naar de deur, die naar de speelzaal geleidde.

Met een enkelen blik had Raffles gezien, dat deze deur een zwaren grendel had, die aan de zijde van de danszaal kon worden voorgeschoven, wellicht een voorzorgsmaatregel om te voorkomen, dat er lieden heen gingen, die hun vertering nog niet betaald hadden.

Met twee groote ramen, die op het oogenblik met dikke luiken gesloten waren, kwam de speelzaal in de buitenlucht uit, en verder was er nog een tweede deur, uitkomende op een gang, die met het woonvertrek van Merry Pig in verbinding stond.

De beide mannen hadden dit in een oogwenk ontdekt, en zij waren van plan, er hun voordeel mee te doen.

Ongeveer in het midden van deze zaal, die op verre na niet zoo groot was als de danszaal, stond de speeltafel en daarachter was de Croupier gezeten, geholpen door een man, die met onbegrijpelijke vlugheid het op een cijfer van de roulette gezette stofgoud, woog, en de waarde er van berekende.

Er waren slechts weinige spelers, die gouden of zilveren munten inzetten, want dat betaalmiddel was in Pine Creek zoo goed als niet te vinden, men betaalde er met zooveel grammen stofgoud en iedere winkelier had daartoe een goudschaaltje in zijn zaak.

En maar al te vaak ontstonden in deze afgelegene streek, zoover buiten de menschelijke beschaving, bloedige twisten, naar aanleiding van een miniem verschil in het wegen.

De roulette was van deugdelyk maaksel, en geleek op de toestellen, welke men in de groote Europeesche speelbanken had.

Alle plaatsen om de speeltafel waren bezet door mannen en vrouwen, die allen een hoopje stofgoud voor zich hadden, en nu en dan een weinig daarvan tusschen de vingerspitsen namen om het op een of ander cijfer te zetten.

Raffles en Charles keken hier nog naar, toen er eensklaps ergens aan de tafel een hevige ruzie scheen te ontstaan.

Schorre stemmen schreeuwden door elkander en nu stonden er twee mannen op, die elkander met dreigende blikken maten.

Onmiddellijk hadden Raffles en Charles een van die mannen herkend, het was Pat O'Kelly!

Snel lieten zij hun blikken door de zaal dwalen, en toen hadden zij ook Dolly Patterson ontdekt, die tamelyk onverschillig op eenigen

afstand toezag, hoe haar kersverse minnaar in een twist gewikkeld was.

Zij stond met de eene vuist in de heup geleund tegen de speeltafel aan en sprak zachtjes met een andere vrouw.

Het was duidelyk, dat zij noch haar minnaar de beide vrienden hadden zien binnenkomen.

Raffles en Charles verscholen zich een weinig achter de ruggen van eenige mannen, die wachtten tot er een plaats zou vrijkomen aan de speeltafel, en keken toe, wat er nu geschiedde.

„Ik zeg je, dat je van mijn goud gestolen hebt!” riep de kerel uit, die met woedend opgeheven vuisten tegenover Patt O'Kelly stond.

„En ik zeg je, dat je het liegt!” schreeuwde de Ier woedend.

Hij wendde zich tot de omstanders en ging voort:

„Heeft iemand gezien, dat ik goud stal van Bill Hudson?”

Niemand antwoordde, daar iedereen zich buiten het geding wenschte te houden, en de Ier ging op dreigenden toon voort:

„Durf je nu nog volhouden, dat ik je bestolen heb, roode aap?”

„Dat durf ik, ik heb het met mijn eigen oogen gezien,” brulde Hudson.

„Daar dan!!

Pat O'Kelly had zijn zware vuist opgeheven en wilde daarmee Hudson op het gelaat slaan.

Maar deze ontweek met groote behendigheid den slag, en het volgende oogenblik rolden de beide mannen onder het uitbraken van woeste vloeken worstelend over den vloer.

Geen seconde dacht iemand er aan, de twee woestelingen te scheiden.

Ten eerste zou dat met levensgevaar gepaard zijn gegaan, en ten tweede behoefde men zich niet met andermans zaken te bemoeien; als die twee ruzie hadden dan moesten zij het maar eerlyk uitvechten, dat was een wet, die in geheel Alaska gold, zoolang er goud gevonden werd!

De twee worstelenden hadden elkander bij de keel gegrepen en trachtte elkander den strot dicht te knippen.

Nu eens lag de een, dan weer de ander boven.

„Schiets hem toch een blauwe boon in de hersens!” riep Dolly haar minnaar kalmpjes toe, zonder zich in het minst op te winden, en terwijl zij zich daarna onmiddellijk weer tot haar vriendin richtte, alsof het haar volstrekt geen belang inboezemde, of de Ier haar welgemeenden raad al dan niet opvolgde.



„Wat praat je toch, meid!” riep een broodmagere man, die naast haar stond. „Zijn revolver zit in zijn holster en als de haan in rust is, hoe kan hij het ding dan met een hand schietvaardig maken? Je praat naar dat je verstand hebt!”

De beide vechtenden wisten ook wel, dat zij aan hun revolvers niets hadden en zij rolden nog altijd hijgend en vloekend, terwijl zij elkander trachtten te wurgen, over den grond.

Sommigen waren met spelen opgehouden, maar de meesten gingen rustig door.

Eensklaps slaakte Pat O'Kelly een kreet van woede en wraakzucht. Hudson had èen hand weten vrij te maken en bliksemsnel zijn lang, scherp jachtmes uit de schede getrokken, die aan zijn gordel hing.

De Ier had nog maar juist de tijd den pols te grijpen van de vuist, die het wapen omklemd hield, voor Hudson hem een doodelijken stoot kon toebrengen.

Hij worstelde steunend om overeind te komen, en drukte zijn tegenstander zoo dicht mogelijk tegen zich aan, om hem te beletten, dat hij van zijn wapen gebruik maakte.

De vechtenden hadden op dit oogenblik weinig meer van menschelijke wezens. Zij geleken op wilde dieren, die elkander tot elken prijs vernietigen wilden.

Met een wanhopige krachtsinspanning greep de Ier Hudson om het middel, tilde hem een weinig van den grond en wierp hem met alle macht van zich af.

Hudson viel achterover, en daarbij was zijn mes hem bijna ontglipt.

Hij was echter dadelijk weer overeind, maar de Ier had tijd gevonden, op zijn beurt zijn vlijmscherp mes te trekken.

Verblind door woede stormde Hudson, die dit niet gezien had, vooruit om zich opnieuw op zijn vijand te werpen.

Maar de punt van zijn voet stiet tegen een opstaanden rand van een der vloerplanken, en hij struikelde — en voor hij zijn evenwicht had kunnen herkrijgen, had de Ier hem het mes tusschen zijn ribben gestoken.

„Goed gedaan, Pat,” klonk de schrille stem van Dolly Patterson, terwijl zij een glas wijn aan haar lippen bracht en het met een enkele teug ledigde.

Hudson liet een rochelenden kreet hooren, bleef een oogenblik stokstijf staan, terwijl het bloed uit de wond gulpte, en zakte dan ineem.

Het geheele gevecht had niet meer dan enkele minuten geduurd.

Raffles en Charles stonden er zoover af

dat zij ternauwernood hadden kunnen zien, wat er gebeurde.

Nu werd de tusschendeur open geworpen en Merry Pig verscheen op den drempel.

Nog altijd lag de vette glimlach op zijn pafferig gezicht.

„Wat is er aan de hand?” vroeg hij. „Is er weer eens gevochten voor de verandering? Zoo, is dat Hudson? Nu, dat is ook wat moois. Hij staat nog voor vier flesschen wijn bij mij in het krijt. Kom jongens, draag hem maar weg!”

Hij keerde zich in de deuropening om en schreeuwde naar de drie muzikanten, die verschrikt door het gekerm van den zwaar gewonde hun instrumenten hadden doen zwijgen:

„Speel op, voor den duivel! Muziek!”

Dadelijk vielen de piano en de violen weder in en op de tonen van een opgewekte negerdans begonnen de paren weder in het rond te draaien, alsof er niets gebeurd was, en alsof er op tien passen afstand geen man in zijn bloed baadde, zwaar, misschien wel doodelijk gewond.

Eenige mannen namen den hevig bloedenden Hudson op en droegen hem weg het danshuis uit, en naar zijn hut, die in dezelfde straat was gelegen.

Pat O'Kelly had met een grimmigen, bloed-dorstigen blik in zijn oogen, het bebloede mes weder in de schede gestoken en riep brallend uit:

„Zoo vergaat het ieder, die Pat O'Kelly van diefstal beschuldigt.”

Raffles en Charles hadden snel een blik gewisseld, zij schenen elkander te begrijpen.

Haastig verlieten zij de speelzaal en traden opnieuw de gelagkamer binnen, waar het nu heel wat drukker was geworden.

Merry Pig zat alweder achter zijn buffet en scheen den geheelen Hudson vergeten te hebben.

Dergelijke voorvallen kwamen in zijn danshuis zoo vaak voor, dat bijna niemand er meer acht op sloeg en hijzelf zeker 't allerminst.

Raffles en Charles gingen zoo dicht mogelijk bij de deur zitten, en op het oogenblik dat zij den kroeghouder door de deur achter zijn buffet zagen verdwijnen, verlieten zij haastig de zaal, en liepen in allerijl om het huis heen, dat zooals alle andere huizen in Pine Creek, geheel afgezonderd lag.

Zij traden het danshuis weder binnen aan de achterzijde, waar zich de woning van Merry Pig bevond.

Zij troffen het bijzonder, want juist zagen zij den man verdwijnen langs de keldertrap,



waarschijnlijk om een nieuw vat bier aan te slaan.

Hij droeg een kleine kaarslantaarn in de hand, en de twee vrienden hoorden hem onderdrukt mopperen en vloeken.

Zacht en voorzichtig als katten slopen ook zij de trap af, en toen Merry Pig zich omwendde, keek hij recht in den glinsterenden loop van de groote revolver, welke Raffles hem voorhield.

Hij was zoo overbluft, dat hij alleen maar kon stotteren :

„Wat voor den d..... ?”

„Je kunt die opmerkingen wel voor je houden, mijnheer het „vroolijke varken”, want zij boezemen mij geen belang in.”

En met een wenk naar Charles ging hij voort :

„Vlug !”

In een oogwenk had Charles Merry Pig ontdaan van zijn revolver en het groote mes in zijn zak.

Toen beval hij kortaf :

„Trek je boezeroen uit !”

Aarzelend gehoorzaamde de kerel, bukkend voor den dwang van de dreigende revolver, ofschoon hij de beteekenis van het bevel niet begreep.

Terwijl Charles de revolver overnam, trok Raffles de boezeroen snel over het hoofd, zoodat die voor een groot gedeelte zijn kleederen bedekte.

Nu moest hij trachten zooveel mogelijk het uiterlijk van den kroeghouder na te bootsen en het was zeker een moeilijke taak, want hij kon hier niet beschikken over de hulpmiddelen welke hem te Londen ten dienste stonden.

Daarentegen had hij hier te doen met ruwe, reeds halfdronken kerels, die zeker zoo nauw niet zouden zien.

Hij haastte zich zooveel mogelijk, ontdeed zich van zijn valschen baard, en smeerde vlug zijn gelaat in met een eigenaardig middel, hetwelk het vleesch van wangen en hals tijdelijk deed opzetten, het was wel pijnlijk, want er bevond zich jodium in, maar dat moest hij er maar voor over hebben.

Hier over kwam een dun laagje van een soort zalf, en dadelijk begon de kleur van het gelaat te veranderen en bijzonder veel te gelijken op die, welke steeds op het gezicht van Merry Pig te zien was, namelijk een vuil geel.

Het was een geluk te noemen, dat de kroeghouder grijze oogen had, en nu Raffles ook nog zijn pruik verwisselde voor een ander met peenkleurig haar, nu kon hij het er wel op

wagen, want de gelijkenis was gelukt, althans voor eenige oogenblikken voldoende.

Deze verkleeding had nauwelijks eenige minuten geduurd, en had de vrees zijn mond niet gesloten, dan zou de verbazing Merry Pig zeker met stomheid hebben geslagen bij het beschouwen van de verandering, welke met den gewaanden gouddelver plaats greep.

Charles bond hem nu een doek voor den mond, maakte zijn armen stevig op zijn rug vast, bond ook zijn beenen tezamen en duwde hem nu in een hoek van den kelder waar hij hem vast maakte aan een geweldig groot gevuld wijnvat.

Toen dit gedaan was zeide Raffles op zachten toon :

„Ga nu naar de speelzaal terug. Je weet wat er verder te doen staat !”

Charles snelde de trap van den wijnkelder op en ging de speelzaal weder binnen.

Raffles daarentegen trad stoutmoedig door de kleine deur achter het buffet de danszaal binnen, maar hij zorgde, dat hij zooveel mogelijk in het halfdonker bleef.

En eensklaps klonk zijn stem :

„Jongens, ik heb jullie nog niet eens gezegd, dat ik vandaag een soort jubileum vier. Ik heb, van het oogenblik dat ik hier gevestigd ben, juist tien duizend flesschen wijn leeg geschonken ! Drink eens allemaal uit, en neem voor mijn rekening nog een versch glas.”

Een luid gejuich ging op, en dadelijk werden alle glazen geledigd.

Men deelde het nieuwtje mede in de speelzaal en daar werd het aanbod met evenveel geestdrift ontvangen.

De magere kellner had geen handen genoeg om alle glazen te vullen uit de flesschen wijn, welke de gewaande kroeghouder hem toerijkte.

Er waren op dit oogenblik ongeveer tachtig gasten in het danshuis en een paar minuten later hadden al die menschen hun glas geledigd, want Merry Pig had er op aangedrongen, dat zij spoed moesten maken, daar er aanstonds een tweede bezending zou volgen.

Maar voor het daartoe kwam geschiedde er iets merkwaardigs.

Want bijna tegelijkertijd met tusschenpoozen van slechts enkele seconden, vielen alle gasten in een loodzwaren slaap.....

Kalm achter het buffet gezeten, sloeg Raffles glimlachend de uitwerking gade van het bedwelmend middel, hetwelk hij door den wijn had gemengd.



Nu stond hij vlug op, liep naar de buitendeur en grendelde ze.

Toen opende hij voorzichtig de tusschendeur en wierp een blik in de speelzaal.

Charles stond op eenigen afstand en zeide op zachten toon, in zichzelf lachend :

„Het lijkt het bosch van de schoone slaapster wel !”

„Dan maar spoedig aan den arbeid. Neem jij de speelzaal, dan neem ik de danszaal voor mijn rekening. Binnen vijf minuten moet alles afgelopen zijn.”

Charles had een grooten zak van onder zijn jas te voorschijn gehaald en begon die met onbegrijpelijke vlugheid te vullen, eerst met het stofgoud, dat nog in kleine en groote hoopjes op de speeltafel lag, vervolgens met dat uit de zakken der gouddelvers.

Hij smeed hun slappe lichamen tamelijk onzacht heen en weder om vlug bij de zakken te kunnen komen, en nu en dan gleed er met een doffe bons een machteloos lichaam op den grond.

Binnen tien minuten was alles afgelopen, en ieder met een tot barstens toe gevulden zak met stofgoud in de hand, keken de beide mannen elkander glimlachend aan.

„Nu snel weg, zij blijven minstens zes uren

slapen, maar de goudroof zal waarschijnlijk wel eerder ontdekt worden !” antwoordde Raffles.

Zachtjes floot hij Fang, die hem al dien tijd als zijn schaduw was gevolgd en fluks slopen beide mannen naar de achterzijde van het huis, en stonden op straat.

Maar zij zouden voor zij goed de speelzaal verlieten indien zij nog eens een blik achter zich hadden geworpen, gezien hebben, dat toch niet alle aanwezigen sliepen. Want Dolly Patterson hief voorzichtig het hoofd op, en staarde naar de deur.

Zij was de eenige, die wellicht gewaarschuwd door een soort instinct, niet gedronken had, en zich gehouden had, alsof zij sliep, toen zij alle anderen om zich heen in de zonderlinge bewusteloosheid zag vervallen.

Indien zij een revolver had gehad op dat oogenblik, of er een had kunnen bereiken, zonder zich al te veel te bewegen, dan zouden de twee stoutmoedige roovers zeker niet ongedeerd het huis hebben verlaten.

Tandenknarsend van woede vloog de vrouw nu overeind, schudde eerst haar minnaar, vervolgens eenige andere mannen vruchteloos bij den arm en ijde toen luidschreeuwend het geheele huis door, teneinde Merry Pig te zoeken.

Geschenken van blijvende waarde voor

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-  
ringen van 14 kár. goud in de Batco toonzalen.



## HOOFDSTUK VI.

## EEN STRIJD OP LEVEN EN DOOD.

Raffles en Charles waren zoo vlug zij konden — en heel vlug ging het niet, want de zakken stofgoud wogen zwaar — naar hun logement geijld, hadden zich dadelijk naar het hok van de honden begeven. waar ook hun reeds geheel bepakte slede stond.

Terwijl Raffles honden en sleden naar buiten bracht, en daarin de zakken met goud borg, ijelde Charles naar boven en haalde het lederen valies, dat de rest van hun baggage bevatte.

Zij trokken hun zware pelzen aan, en deden de sneeuwschoenen aan, want zij wilden de honden zoolang mogelijk van hun gewicht ontlast houden.

Raffles liet het eigenaardige keelgeluid hooren, waarop de honden zich in beweging stelden, en dadelijk gingen de dieren in galop over en de slede snelde het dorp uit.

Niet voordat zij de laatste huizen van de nederzetting achter zich hadden, vroeg Charles :

„Hoeveel voorsprong geef je ons ?”

„Ik reken op niet meer dan een uur. Hoogstens anderhalf, maar ik hoop, dat dat voldoende zal zijn, want mijn honden zijn sterk, volkomen uitgerust en de slede is niet al te zwaar ! Als wij maar eenmaal Meadow Hill voorbij zijn, dan zullen zij ons spoor niet zoo gemakkelijk vinden, want er wordt daar in de buurt veel gejaagd, en de sporen zijn talrijk. Bovendien wij kunnen ons daar weder vermommen en weer rijke Engelsche sportlieden worden.”

„Maar het goud ?”

„Ja, dat is lastiger, misschien zullen wij het wel ergens moeten begraven, om het later weder te komen halen, als de lucht zuiver is.”

„Wat denk je van de opbrengst ?”

„Ik schat het gewicht van die twee zakken tezamen op ongeveer zestig kilo ! Berekend tegen een waarde van twee duizend dollar per kilo, is dat dus ongeveer honderd twintig duizend dollar.”

„Maar het zal misschien moeilijk zijn, om het goud van de hand te doen ?” meende Charles.

„Maak je daaromtrent maar niet bezorgd,

mijn waarde !” hernam Raffles glimlachend. „Het voornaamste is, dat wij uit de handen van onze achtervolgers blijven, de rest is bijzaak. Ik ben blij, dat het tot nog toe gelukt is, want ik durf wel zweren, dat het goud nu een heel wat betere bestemming zal krijgen, dan wanneer het in de hand van die beesten was gebleven, die het alleen maar zoeken en vinden, om het op de walgelijkste wijze te verbrassen.” Ja, ik herinner me nu juist, dat binnen kort de tweede termijn vervalt van de som toegezegd voor 't ziekenhuis, dat je te Londen op jouw kosten laat bouwen, in een der armste buurten van de wereldstad.

„'t Komt net goed van pas, voegde Brand er aan toe.

Het was ongeveer tien uur in den avond toen dit korte gesprek gevoerd werd op de eindeloze vlakke, die zich thans voor de beide mannen uitstreekte.

De wind was een weinig komen opsteken, en de koude was dientengevolge nog heviger geworden, het was op dat oogenblik zeker vijf en veertig graden onder nul !

De maan was opgekomen, en de vlakke baadde in een eigenaardig zacht blauw schijnsel, dat alle voorwerpen tot op verren afstand duidelijk deed uitkomen.

De mannen spoedden zich zoo snel mogelijk voort, want zij begrepen zeer goed, dat hun leven gevaar liep.

Indien zij werden ingehaald, zou men hen zonder vorm van proces neerschieten, zonder er de bereden politie in te halen !

Reeds waren de beide mannen ruim een uur onderweg, en zij hadden niet veel gesproken, toen Raffles als toevallig een blik achter zich wierp.

Zijn gelaat kreeg een ernstige uitdrukking en hij klemde de lippen op elkander.

Toen zeide hij kortaf ;

„Daar zijn zij al !”

Charles keek op zijn beurt achterom en slaakte een kreet ; op zeer verren afstand, maar toch duidelijk zichtbaar, naderde een zwarte vlek, die zich snel over de maanlichtvlakke scheen voort te schuiven.



Hij kon er geen oogenblik aan twifelen, het was een troep sleden, die daar naderbij kwam!

„Dus dan hebben zij alles reeds ontdekt?” riep Charles uit. „Hoe is dat mogelijk?”

„Misschien heeft een van de kerels of wellicht een vrouw zich slapende gehouden en dadelijk alarm gemaakt, zoodra wij onze hielen gelicht hadden!” gaf Raffles ten antwoord.

Hij spoorde de honden met een luide kreet tot meerderen spoed aan en de dieren gingen in galop over.

Terwijl zij snel over de harde sneeuw gleden, keken de mannen hun geweren na en overtuigen zich, dat hun revolvers geladen waren.

Nu en dan wierpen zij een blik achter zich.

De sleden der achtervolgers waren zeker met een groot aantal snelle honden bespannen, want de vlek werd hoe langer hoe grooter en men kon reeds onderscheiden, waaruit zij bestond.

Raffles hield een oogenblik stil, greep zijn nachtkijker, die in een foudraal aan zijn gordel hing en keek scherp uit, naar de groote zwarte vlek daar op de vlakke.

Hij telde vijf sleden, ieder met achttien of twintig honden bespannen, en die alleen met de bestuurders geladen waren.

De honden waren alle in galop en snelden met verbazende vlugheid voort.

Raffles haalde de slede weder in, en deelde Charles mede, wat hij gezien had.

„Wat denk je te doen?” vroeg de jonge man, terwijl hij Raffles strak aankeek.

„Wij zullen vechten!” antwoordde Raffles terwijl zijn oogen vlamden. „Als wij het goud terug gaven, zouden zij ons er toch niet minder om dooden, en daarom zullen wij onze huid duur verkoopen.”

„Misschien kunnen wij wel voor blijven, tot wij in veiligheid zijn.”

„Ik hoop het, maar ik geloof het niet!” hernam Raffles. „Hun honden zijn krachtiger en talrijker dan de onze en hun sleden zijn niet geladen.”

Nog terwijl hij sprak, liet een van de voorste honden een klagende kreet hooren en stortte jankend neder.

Hij werd door de vaart een eind over de sneeuw meegesleept en toen stonden de overige honden van zelf stil.

Raffles snelde toe.

Het arme dier was met een der pooten op een scherp stuk ijs getreden welke een bloedende wonde had veroorzaakt. De hond kon blijkbaar niet verder.

Zoo snel zij konden spanden Raffles en Charles het dier uit.

„Wij zullen den hond moeten achterlaten, nietwaar?” vroeg Charles.

„Neen, het dier heeft mij trouw gediend, en als wij het hier achterlaten, zal het spoedig van honger omkomen! Laten wij het op de slede leggen, het weegt niet zoo zwaar!”

Met dit alles ging een kostbare tijd verloren en toen de slede zich weder in beweging stelde, waren de achtervolgers tot bijna een kilometer genaderd.

Eensklaps hief Charles de hand op en wees in de verte.

„De hut van Tom Hatters!” schreeuwde hij.

Charles had goed gezien, dat was de vluchthut van den jongen pelsjager.

„Vlug! Daar zullen wij ons beter kunnen verdedigen!” riep Raffles uit. „Zij hebben ons anders binnen een half uur ingehaald.”

De honden schenen de hut reeds te ruiken, want zij versnelden hun vaart, en ijlden op het blokhuis toe.

Maar ook de achtervolgers wonnen terrein. Tien minuten later waren de vluchtelingen op vijf honderd passen afstand van de hut.

Toen klonk achter hen het eerste schot, en een kogel floot hen voorbij.

De twee mannen vlogen op de hut toe en de honden volgden met de slede.

Het was of de schrandere dieren het gevaar begrepen!

Nog twee malen kraakten de geweren achter hen en een der kogels boorde een gat in de bonten matts van Charles.

Maar toen rukte Raffles de deur open, en allen, mannen en honden, stormden naar binnen.

Gelukkig bevond zich de deur in een wand, die van de achtervolgers was afgekeerd, en zoo had Raffles den tijd, de strengen door te snijden, waarmede de honden aan de slede verbonden waren, om tegen den deurdrempel was gestuit, en nu buiten bleef staan.

Charles haalde er vintusschen de pakken patronen af, want die zouden zij wel eens noodig kunnen hebben.

Daarop traden zij snel binnen en deden den zwaren houten boom voor de deur.

Daartegenover bevond zich een klein venster, en Raffles opende het onmiddellijk om de vlakke te kunnen overzien, waar nu de achtervolgers uit Pine Creek snel naderden.

Aan de zijde van Meadow Hill bevond zich nog een tweede venster hetwelk eveneens van zijn luik ontdaan werd, maar de vierde wand was blind.



Raffles keek even naar de sleden, die nu stil hielden, en zeide op gedempten toon :

„Wij zullen schieten, wanneer zij ons belegeren willen, Charles maar niet doodelijk, als wij het vermijden kunnen. Die mannen zijn halve beesten, maar alles wel beschouwd zijn zij de beroofden en de wetten van het land schrijven voor, dat zij den roover mogen dooden. Mik dus op beenen en armen, niet op het hart !”

„Zooals je wilt !” kwam Charles. „Ik denk echter, dat zij daar ginds wel niet zoo teergevoelig zullen zijn.”

Als in antwoord op deze opmerking kraakte er een salvo, en de kogels floten opnieuw om hun ooren en bleven steken in den houten wand, die uit dikke boomstammen bestond.

Raffles bracht snel zijn geweer aan den schouder en drukte af.

Een der aanvallers, in den schouder getroffen, slaakte een woesten kreet, en viel voorover in de sneeuw.

Van de daardoor ontstane verwarring maakte Charles gebruik, de aanvallers te tellen.

Het waren twintig mannen, en zeker niet degenen, die onder den invloed van het verdoovingsmiddel waren geraakt, want er zouden minstens vijf uur moeten verlopen, alvorens die weder tot hunzelve kwamen.

De jonge man vuurde op zijn beurt en een tweede gelukzoeker stortte voorover, in de rechterzijde getroffen.

De aanvallers begrepen nu zeker, dat zij op die manier een voor een zouden worden neergelegd, want zij zochten dekking achter hun sleden, zeven in getal.

En vanachter die borstwering bleven zij op de hut vuren, op een afstand van ongeveer twee honderd meter.

De maan scheen zoo helder, dat men bijna evengoed kon zien als bij dag, en de kogels drongen bij tientallen in de dikke boomstammen waaruit de blokhut was opgetrokken.

Toen kwam er beweging in een paar der sleden, en Raffles zag door een spleet in de stammen hoe de aanvallers een omtrekkende beweging gingen maken, blijkbaar met het doel, de hut van alle zijden te kunnen aanvallen.

Maar voor de sleden dertig meter hadden afgelegd, stelden de twee mannen nog twee tegenstanders buiten gevecht, zoodat hun aantal reeds tot zestien verminderd was.

Inmiddels slaagden een zevental mannen er in, aan den kant van de hut te komen waar de deur zich bevond.

„Wij moeten ons vuur verdeelen, Charles !

kwam Raffles, wiens gelaat geen vrees, maar alleen vastberadenheid verried. „Zij kunnen de deur wel niet open krijgen, maar zij zouden wel eens iets anders kunnen doen namelijk de hut in brand steken !”

„Dat zou verre van aangenaam zijn !” riep Charles verschrikt uit.

„Ik ben het volkomen met je eens, en daarom weet ik er niets anders op, dan dat je de deur op een kier zet, je plat op den grond werpt, en zoo op de kerels vuurt. Pas op het laatste oogenblik mag je de deur weer sluiten.”

Charles volgde dezen raad dadelijk op, opende de deur een handbreed en kwam juist bijtijds om te zien, hoe twee sleden zich snel voort bewogen op niet meer dan honderd, meter van de hut.

Hij wierp zich op den grond, stak het geweer door de deuropening, mikte en legde een der zeven mannen neder.

De anderen wierpen zich dadelijk achter hun sleden in de sneeuw en begonnen op de hut te vuren.

De toestand werd nu inderdaad zeer gevaarlijk, want de aanvallers waren achter hun sleden gedekt en konden vuren zonder zich bloot te geven.

Maar eensklaps hield het schieten op, alsof de gouddelvers het onderling hadden afgesproken.

Het werd doodstil, maar die stilte voorspelde weinig goeds.

Voorzichtig gluurde Raffles door de reet, hij zag niets anders dan de sleden, waarvoor de honden nog gespannen waren.

En nu trokken die sleden zich voorzichtig terug, tot ongeveer vijfhonderd meter van de hut.

Tegenover de hut geschiedde hetzelfde.

En toen de aanvallers zich aldus zoo goed als buiten schot hadden gesteld, laaiden er drie vuren op, want de hut was nu ook aan de zijde van het tweede venster belegerd.

Charles sloot zachtjes de deur, daar het nu geen zin meer had, de vreeselijke koude te trotseeren, en keek Raffles vragend aan.

„Het wordt een belegering in optima forma, mijn waarde !” zeide Raffles op ernstigen toon. „Zij denken, dat wij ons eigenlijk wel zullen moeten overgeven, daar wij geen voedsel genoeg hebben. Er is nog een andere mogelijkheid. Zij zullen misschien wachten op versterking van Pine Creek. Als de gasten van Merry Pig uit hun bewusteloosheid zijn ontwaakt, zullen zij er natuurlijk dadelijk er op uit trekken om zich te wreken !”



Charles zweeg!"

Hij begreep aanstonds den geheelen omvang van het gevaar waaraan zij bloot stonden.

De gouddelvers zouden niets anders behoeven te doen dan geduldig te wachten. Tenslotte zouden de belegerden zich wel moeten overgeven op genade of ongenade, en dan zou hun lot spoedig beslist zijn.

Het ergste was nog dat zij niet zouden kunnen gaan slapen, wilden zij geen gevaar loopen, dat de aanvallers 's nachts de hut in brand staken.

Hij maakte Raffles deelgenoot van zijn vrees maar deze schudde zijn hoofd en zeide:

„Dat is niet mijn grootste zorg! Fang is er ook nog. Het trouwe dier zal dadelijk waarschuwen zoodra er gevaar dreigt, en ik denk er niet aan onze nachtrust op te offeren!"

Er verliep ongeveer een half uur, zonder dat er zich iets bewoog in het kamp van de belegeraars, en de beide mannen nuttigden hun avondmaal en wikkelden zich in hun dekens, nadat Charles een groot vuur had aangemaakt in de kachel.

Raffles had een paar woorden gezegd tot Fang, en de prachtige hond scheen volkomen te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij liet een zacht gebrom hooren, en strekte zich toen voor de deur uit, met den kop op de sterke voorpooten.

Even later sliepen Raffles en Charles.

Daar buiten knetterden de vuren, maar anders liet zich niets hooren.

De geheimzinnige stilte van de poolnacht had zich over de vlakke uitgebreid.

Met het geweer in den arm sliepen de beide vrienden vlak naast elkander, vertrouwend op het instinct van den moedigen hond.

De trekhonden waren reeds lang in slaap gevallen, en hun warmte deelde zich aan de beide mannen mede.

Om zeven uur in den morgen begon Fang eensklaps woest te knorren, met den kop naar den grond, en toen barstte hij in woedend geblaf uit.

Tegelijk sprongen de twee vrienden op, met het geweer in de vuist.

Charles wierp een blik door een klein gat, dat hij in de deur gevonden had, en Raffles keek tusschen een spleet in de boomstammen. Hij zag niets bijzonders, de sleden waren nog op hun plaats en het vuur brandde nog altijd.

Maar Charles gaf een schreeuw, en rukte de deur open, waarna hij snel zijn geweer in aanslag bracht en vuurde.

Daarbuiten liet zich een kreet hooren.

Raffles wendde snel het hoofd om.

Hij zag, hoe twee mannen, ieder met een harsfakkel en een kan petroleum gewapend naar de hut wilden sluipen, met het doel haar in brand te steken.

Maar Fang had hen geroken, gelukkig bijtijds.

Charles had een der mannen geraakt, en de andere deinsde haastig af, terwijl hij zijn makker met zich meesleepte, en dat was alles, wat er dien dag gebeurde.

De gouddelvers schenen in te zien, dat zij met een sterke tegenpartij te doen hadden en een voor een zouden worden neergelegd, zoodra zij zich vertoonden.

In den loop van den dag vertrok een slede in de richting van Pine Creek, met veertien honden bespannen.

Waarschijnlijk vervoerden zij de vijf of zes gewonden naar de nederzetting.

Maar in hun plaats kwamen er tegen het vallen van de duisternis een viertal andere sleden, met zestien mannen!

Raffles en Charles die hun post geen oogenblik hadden verlaten, keken elkander zwijgend aan — zij begrepen, dat deze versterking bestond uit hun meest verbitterde vijanden.

De toestand werd nu inderdaad dreigend.

Tenslotte zouden de belegeraars er wel wat op vinden, hen te overmeesteren.....

De avond viel, en de maan verschool zich achter dichte wolken.

Slechts nu en dan was zij zichtbaar.

Er zat opnieuw sneeuw in de lucht.

Na te hebben gegeten, namen Raffles en Charles voor het kleine gat in de deur plaats, dat Charles er had ingeboord, daar de koude anders onverdragelijk was, en Raffles voor een dergelijk schietgat in het raam.

Omstreeks tien uur hoorden zij eensklaps woedend schieten, zonder dat zij er aanvankelijk de reden van begrepen.

Raffles tuurde door het gat, maar hij richtte zich dadelijk weder op, en riep uit:

„Ik geloof, dat wij hulp krijgen, Charles!

„Hulp? Van wie dan?" vroeg Charles verbaasd.

„Van wezens, die anders onze vijanden zijn — wolven. Er is daar een troep van een honderdtal wolven, en de kerels schieten als dollen, om hen te verjagen, zonder dat het helpt. De dieren zijn zeker uitgehongerd. Kijk, daar komen de belegeraars van den kant van de deur hun makkers reeds te hulp.

Raffles had goed gezien, een groote troep wolven, tot het uiterste gedreven door den



razenden honger, was op den gloed van het vuur afgekomen, waardoor zij zich zelfs niet meer lieten afschrikken.

Hun gehuil vervulde de lucht en hun oogen schitterden als vuurballen in de duisternis.

De aanvallers hadden de sleden in een kring getrokken en zichzelf en de honden daarbinnen in betrekkelijke veiligheid gebracht en nu onderhielden zij 'n goed onderhouden vuur op de dieren.

Telkens flitste een vuurstraal en dan sprong er een wolf hoog in de lucht om levenloos neder te ploffen.

Eensklaps greep Raffles Charles bij den arm en riep :

„Dit is onze eenige kans, Charles. Laten wij maken, dat wij weggomen ! De kerels aan de zijde van de deur zijn er niet meer maar een slede is er nog wel, en ook hun honden ! Laten wij er ons van meester maken, voor de wolven met een omtrekkende beweging, slede, ons en hut kunnen hebben omsingeld. Het is gelukkig zeer donker en de eerste uren zullen de kerels hun handen vol hebben aan den strijd met de wolven.”

Dadelijk werd alles in gereedheid gebracht voor den gewaagden uitval. De honden kregen de tuigen aan, de twee mannen grepen hun geweren, wierpen het hoognoodige op de sleden,

na de deur te hebben open geworpen en snelden over de vlakke, op de eenzame slede in de sneeuw toe.

De honden, zeer onrustig door de nabijheid van de wolven, ontvingen hen kwispelstaartend en werden zoo snel mogelijk voor hun makkers aan de slede gespannen.

De twee mannen namen plaats en in razenden galop ging het 'n een grooten boog over de besneeuwde vlakte naar Meadow Hill.

Nog lang klonk het geratel der gewerschoten hen in de ooren.

Zeker zouden de gouddelvers den geheelen nacht in gevecht met de wolven gewikkeld blijven.

Om een uur in den nacht bereikten Raffles en Charles veilig de nederzetting.

Ze ruilden hun vermoeide honden tegen anderen en zetten dadelijk hun tocht voort.

Pas om twee uur in den middag van den volgenden dag bereikten zij Senati.

Zij ijlden naar het ziekenhuis, na hun vermomming te hebben afgelegd.

Daar vernamen zij, dat Henderson, ondanks de waarschuwingen van den directeur-geneesheer, dienzelfden morgen naar het Noorden was vertrokken, daar hij in groote ongerustheid verkeerde omtrent het lot van zijn meester....

## BATCO <sup>DE</sup> WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE



## HOOFDSTUK VII.

## OP TIJD GERED.

De beide vrienden waren door deze mededeeling zoo ontsteld, dat zij elkander geruime tijd zwijgend aanstaarden.

Als bij ingeving begrepen zij, wat er in het gemoed van den reus moet zijn omgegaan. De vier dagen waren reeds voorbij en hij wist, dat zijn meester zich in groot gevaar ging begeven.

En daarom had hij, ternauwernood van zijn wond genezen, het ziekenhuis verlaten, ten-einde diens spoor te volgen en hem te gaan bijstaan, als het noodig was.

„Wij moeten hem in de duisternis voorbij zijn gegaan,” mompelde Charles zachtjes.

„Ja, want hij heeft zich natuurlijk naar Pine Creek begeven, waar hij wist, dat wij ons ophielden. Als de nacht niet zoo donker was geweest en wij niet zoo'n haast gemaakt hadden hadden wij hem moeten zien.”

Raffles keek een oogenblik met gefronste wenkbrauwen voor zich uit, en vervolgde dan:

„Er blijft ons natuurlijk maar een ding over, wij moeten terug, zoo snel de honden kunnen loopen, al zou ik er nog een dozijn bij moeten nemen, wij kunnen hem daar niet aan zijn lot overlaten, want met zijn driftige aard is hij in staat, domheden te begaan, als hij te weten komt, wat daar gebeurd is en dat men ons achtervolgd heeft.”

„Maar zouden zij te Pine Creek weten of vermoeden, dat James bij ons hoort?”

„Dat niet, want zij kunnen immers niet denken dat de beide rijke Engelschen en de twee dioven van het stofgoud dezelfde personen zijn. Maar daarentegen zijn er genoeg mannen daar ginds, die hebben deelgenomen aan het gevecht op den heuveltop, en die hem in gezelschap van ons beiden hebben gezien, voor wij ons vermomd hadden! En ten overvloede is daar Dolly Patterson, die zich alles maar al te goed zal herinneren.”

„In ieder geval kunnen zij niet denken, dat hij iets met den roof uitstaande heeft,” hernam Charles.

„Tenminste niet, als hij zijn mond houdt, waarvan ik nog niet zoo zeker ben. Maar het is al voldoende, dat hij aan de achtervolging

van Mike Penalty heeft deel genomen, om hem aan de grootste gevaren bloot te stellen, en daarom op weg Charles, zoo vlug, als de honden maar loopen willen.”

„Je hebt gelijk, Edward, wij mogen geen oogenblik aarzelen. Wij moeten den man te hulp snellen, die zich om onzentwille in gevaar heeft begeven en geheel alleen de wildernis heeft doorkruist.”

Bij Henderson was dienzelfden morgen het plan opgekomen om het ziekenhuis te verlaten en zich naar Pine Creek te begeven.

De vier dagen waren reeds verstreken, zijn meester was niet terug gekeerd, en daarom verkeerde hij in doodelijke ongerustheid. Het denkbeeld, dat de man, die nog slechts weinige dagen geleden zijn leven voor hem gewaagd had, thans zelf in levensgevaar zou verkeeren, liet hem geen rust, en nu hij zich genezen gevoelde, kon niets hem meer weerhouden.

En de directeur van het ziekenhuis, die zijn patient al een weinig had leeren kennen, liet den reus wijselijk gaan, uit vrees voor het meubilair zijner inrichting.

Henderson was dadelijk naar het hote getogen, had daar zijn wapens gehaald en zich van het geld, dat Raffles bij hem had achtergelaten een slede en een zestal goede, sterke trekhonden gekocht.

Daar hij echter niet op de hoogte was van de besturing dezer honden en ook niet al te zeker was van den weg, had hij een gids in dienst genomen, die de tocht tot Pine Creek zou meemaken.

Slechts aan een toeval was het te wijten, dat Raffles en Charles hem niet waren tegen gekomen want Henderson had zich gedurende bijna een uur in de vluchthut van zijn gids opgehouden, waar deze noodzakelijk eenige bezigheden moest verrichten.

De gids, aangespoord door het vooruitzicht op een goede belooning, had de honden tot grooten spoed aangedreven, en Henderson scheen geen vermoeidheid te kennen.



Nog een andere noodlottige omstandigheid belette, dat Henderson zijn meester tegenkwam, want het sneeuwde reeds een paar dagen onafgebroken en ieder spoor werd onmiddellijk uitgewischt.

Pas toen Henderson ruim acht uren onderweg was, hield het sneeuwen weer op, maar toen was de slede van Raffles en Charles reeds voorbij gegaan.

Het was vroeg in den avond, toen het voertuig Pine Creek binnengleed.

Henderson beval den gids, hem naar „De Eland” te brengen, waar hij wist, dat Raffles en zijn metgezel vertoefd hadden en dankte daarna den man af.

Murphy O'Reill, de eigenaar van het logement, bekeek den reus, die zijn gelagkamer binnentrad, van top tot teen en vroeg toen:

„Wat is er van Uw dienst, vreemdeling?”

„Kan ik hier een kamer krijgen voor den nacht?”

„Ja, dat zal wel gaan! Heb je goud?”

Als eenig antwoord haalde Henderson een goudstuk uit zijn zak en wierp het den logementhouder toen die het haastig in zijn zak liet glijden.

Henderson nam den man bij den arm, voerde hem een weinig terzijde en vroeg op fluisterenden toon:

„Luister eens hier, man, is er in jullie nederzetting deze dagen niets van belang gebeurd?”

Waarschijnlijk zou Raffles, als hij een soortgelijk onderzoek had moeten doen, de zaak heel anders hebben aangepakt, maar Henderson was zichzelf bijna niet meester en werd alleen voortgezweept door zijn begeerte, spoedig iets omtrent zijn meester te vernemen.

De Ier keek Henderson een oogenblik argwanend aan, en antwoordde toen:

„Vijf dagen geleden, of zes zijn hier een paar brutale roovers geweest, die in het danshuis van Merry Pig ongeveer tachtig gasten hebben bedwelmd en hen daarna van hun stofgoud hebben beroofd. Ik weet niet, of je dat iets bijzonders noemt, vreemdeling, maar wij hier vonden het nog al kras. En wij zijn toch wel aan het een en ander gewend.”

„En, wat er is van de daders terecht gekomen?”

„Zij werden achtervolgd, en er heeft een gevecht plaats gehad bij de vluchthut van Tom Hatters en als de wolven de beide roovers niet geholpen hadden, dan zouden zij een leelijke pijp hebben gerookt. Maar van die omstandigheid hebben zij gebruik weten te maken om te ontsnappen.”

Dat was een mededeeling, waarop Henderson zeker niet gerekend had.

Het was hem niet zeer duidelijk, wat hij nu moest doen.

Hij was verheugd, dat zijn meesters hadden weten te ontsnappen, maar waar moest hij hen nu zoeken? Waarheen hadden Raffles en Charles zich begeven? Dat zij weer hier terug zouden keeren, was natuurlijk uitgesloten.

En daarom besloot hij dien nacht rust te nemen en den volgenden morgen dadelijk zijn onderzoek voort te zetten, misschien was zijn meester er wel in geslaagd, de stad Senati weer te bereiken.

Hij bestelde een avondmaal en daarna slenterde hij de nederzetting in, daar het nog veel te vroeg was, zich ter ruste te begeven.

Hij gaf echter zijn oogen goed den kost, want hij was er volstrekt niet op gesteld, een ontmoeting te hebben met Dolly Patterson of een van haar vrienden.

Hij dronk een paar glazen wijn in een drankhuis, dat er nog al fatsoenlijk uitzag, en daarna ging hij weer naar „De Eland” terug.

Het was toen omstreeks elf uur in den avond.

De gelagkamer was tamelijk vol en er werd gedansd op de tonen van een harmonica en banjo.

Henderson moest dwars door de zaal om zijn kamer te kunnen opzoeken, en hij had nauwelijks de helft van den weg afgelegd, of hij stond vlak tegenover de eenige persoon, welke hij juist tot iederen prijs had willen ontwijken — Dolly Patterson —

Henderson had er volstrekt niet aan gedacht, zich te vermommen, en de vrouw herkende hem onmiddellijk.

In het eerst scheen zij haar oogen niet te willen vertrouwen, daarop werd zij bleek en ging met fonkelende oogen op Henderson toe, met de handen in de heupen gestut en een valsch licht in haar zwarte oogen.

„Wel, wel, daar hebben wij een oude kennis!” zeide zij, luid genoeg, om aan het andere einde van de zaal te worden verstaan.

„Pardon, Miss,” zeide Henderson. „Ik kan mij niet herinneren, dat ik ooit het genoegen gesmaakt heb, U te ontmoeten.”

Hij wilde haar voorbij gaan, maar de vrouw trad hem in den weg en riep:

„Ben je zoo kort van memorie? Nu, ik heb dan betere hersens! Ik herinner mij een zeker voorval op den heuvel, dicht bij de Tanana waarbij drie van onze jongens gedood zijn!”



Henderson, die wel begreep, dat loochenen hem niet verder zou brengen, haalde de schouder op en zeide :

„Ik wist niet, dat je het oog had op dat bagatel ! Wij zeggen dus, dat ik je wel herken en ik heb het genoeg en je goeden nacht te wenschen.”

Weer wilde Henderson verder gaan, maar Dolly Patterson gilte :

„En denk je, dat ik het hierbij laat, mooie mijnheer ? Pat, kom eens hier !”

Uit een groepje mannen maakte zich Pat O’Kelly los, opmerkzaam geworden door het krijtschende stemgeluid van zijn minnares.

Dolly nam hem bij den arm, trok hem tot dicht voor Henderson, wees den reus met uitgestrekte vinger aan en schreeuwde :

„Herken je hem niet, Pat ? Dat is de kerel, die bij de twee Engelschen was, en met Tom Hatters en Jack Brunt !”

Pat O’Kelly liet een dof gebrom hooren en zeide :

„Zoo, is dat de man ? Ja, ik herken hem ! Wat voor den duivel kom jij hier doen ?”

De laatste vraag was op dreigenden toon tot Henderson gericht, die kalm antwoordde, ondanks de sombere, duistere gezichten om zich heen :

„Wat ik hier kom doen ? Slapen, mijn goede man, maar je staat mij in den weg en ik zou je willen verzoeken, een beetje opzij te gaan.”

„Welnu Pat, waarom doe je het niet dadelijk ?” vroeg Dolly op sarrenden toon. „Die mooie mijnheer beveelt het je immers ? Waar wacht je nog op ?”

Met een gebrul van woede wierp de aldus geprikkelde minnaar van Dolly Patterson zich op Henderson, maar hij had met evenveel kans op slagen kunnen trachten, een stevigen eik uit den grond te loopen.

Henderson wankelde zelfs niet, maar ving den Ier in zijn geweldige armen op, hief hem als een kind boven zijn hoofd en slingerde hem eenige meters van zich af.

Pat O’Kelly bonsde met het hoofd tegen een tafelpoot en was er leelijk aan toe.

Dadelijk sprongen een paar kerels, vrienden van hem, verwoed van hun stoelen op en drongen toornig op Henderson in.

„Wat is dat ? Drie — vier — vijf tegelijk ?” riep Henderson op spottenden toon. „Is dat jullie manier van vechten ? Nu, mij is het wel, ik wil naar mijn kamer en ik zal er heen.”

En met deze woorden raakte hij de twee voorsten met zijn beide vuisten tegelijkertijd met zulk een ontzaglijke kracht tegen de kaak,

dat zij als kegels omrolden, en zich verder van het geheele voorval niets meer konden aantrekken. Zij waren volkomen bewusteloos.

Dolly liet een hysterisch lachje hooren en gilte :

„Als dat zoo doorgaat, jongens, dan heeft hij jullie gauw opgeruimd ! Hebben jullie dan geen messen meer ?”

In een oogwenk vlogen eenige messen uit de schede, maar de eigenaars konden er geen gebruik van maken, want Henderson had zich met een geweldigen zwaai van zijn arm een weinig ruimte verschaft, een stoel gegrepen en maaide nu daarmee onverbiddelijk om zich heen, terwijl hij zich een weg naar de deur trachtte te banen.

Links en rechts vielen de aanvallers als rijpe graanhalmen, maar toen kraakte ook het eerste revolvershot.

Henderson voelde den kogel door zijn kleeren gaan en hij liet dadelijk den stoel vallen, trok zijn revolver en legde den kerel die geschoten had met een welgemikt schot neder.

Maar de toestand werd dreigend, want de vrienden van Pat O’Kelly hadden hulp gehaald en allen, die er niets mede te maken wilden hebben, hadden een goed heenkomen gezocht.

Er waren nu nog omstreeks twintig mannen in de zaal en dat waren even zooveel vijanden, die het op zijn leven voorzien hadden.

Henderson greep met de linkerhand een paar van de zware stoelen en smeed ze midden tusschen zijn aanvallers.

De kerels vloekten als razenden en schoten hun revolver af, maar Henderson wierp een lange tafel om, waarvan het blad bijna een decimeter dik was, en welke zeker geen tien man hadden kunnen optillen en gebruikte nu dit meubel als welkome borstwering.

Nu en dan hief hij bliksemsnel het hoofd op om te vuren, en als hij schoot dan was het raak ook.

Maar toch zou Henderson het onderspit hebben moeten delven, als niet plotseling de deur en de vensters tegelijkertijd waren opengevlogen en een krachtige stem geroepen had :

„Handen op, of jullie gaat er allen aan !”

Degenen onder de aanvallers van Henderson, die nog op de been waren — er lagen er ongeveer twaalf roerloos op den vloer — hieven langzaam de handen op, want daar achter de vensters en de deuropening, hadden zij de uniform herkend van een zestal manschappen der bereden Noordwestelijke politie, en van nog twee andere mannen, in dikke pelzen gewikkeld.

Met een kreet van vreugde sprong Henderson



van achter zijn barricade te voorschijn en stormde op Raffles en Charles toe, want deze waren het.

„Je mag van geluk spreken, James, dat wij onderweg deze heeren van de bereden politie hebben ontmoet en hen hebben medegedeeld,

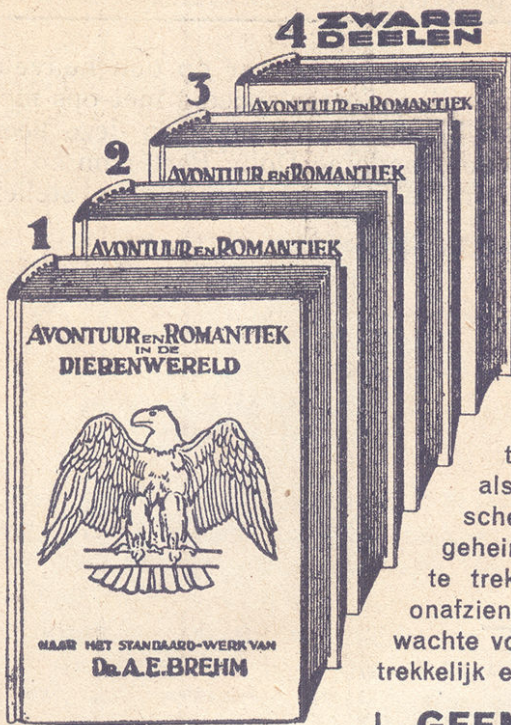
wat wij vreesden en wat er op den heuveltop gebeurd is. Gij nu maar spoedig met ons mede, onverbeterlijke kerel, en laat aan deze heeren de zorg over, madame Dolly Patterson en haar vrienden in verzekerde bewaring te stellen.”

---

De volgende aflevering bevat :

## De schat van Ram Bahadur.





Complete  
fraai gebonden  
standaard-uitgave

**4**  
DEELEN



2160 bladzijden  
en ruim  
60 kleuren-  
drukplaten  
200 foto's  
250 teekeningen



WAARDEVOL  
BEZIT VOOR  
OUD EN JONG

Binnen het bereik  
van  
iedere beurs!

**GEEN DROOG  
WETENSCHAPPELIJK  
WERK** ←

**MAAR** uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

**GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID**

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

**Dr. A. E. BREHM**

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . . Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

**BON** ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C. Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave:

**AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD**

\* { tegen betaling à contant van fl. 12.—  
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50  
tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—  
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. ....  
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM .....

ADRES .....

\*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. L.L.



**GEGARANDEERD ECHTE**

475



# DIAMANTEN RINGEN 14 KARATAATS GOUD

REEDS  
VANAF

**BATCO** DE WERELD  
COUPONS

GARANTIEZEGEL



OP ELK ETUI



## BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA<sup>Nº30</sup> 1¼ct || NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct || GOLDDOLLAR 1ct
- MASPERO<sup>Nº2</sup> 1½ct || PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct || FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bij zonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

**5 BON** voor 5 gratis punten en ringen catalogus  
te posten in open enveloppe, porto 1½ct.

GRATIS  
PUNTEN

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam: .....

Adres: .....

Stad: .....

Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éézelfde adres wordt slechts een dazer bons geaccepteerd.

L 26

MARY LAWLER EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDWYN MAYER ARTISTEN